

TURNUL DE VECHERE

Vestitorul
Imparatiei lui Jehova

Să vor ști că eu sunt Jehova

Isaia 43:10

CONȚINUTUL

Trăim sub har și nu sub lege	2
Ce s'a desființat	3
Perpetuitate	4
Spiriti acorant din mila lui Dumnezeu	7
Lume dreaptă fără cele zece porunci	8
Nu eliberat spre purtare păcătoasă	10
"Jehova a devenit rege"	11
Indemn pentru iubitorii lui Jehova	12
Aducere aminte de Creatorul lumii noi	16
Cum să se caucă aminte	13
Întoarcere dela tinerețe deșertă	10

Autor: N. H. KNORP

Prezidiinta societății: Watch Tower Bible and Tract Society
Brooklyn 2, N. Y., U. S. A.

Editura: Asociația „Mărtorii lui Jehova” din România
Persoană juridică morală
București 2, Str. Ștefan cel Mare, 37

© WTB & TS

VOI SUNTEȚI MĂRȚORII MEI, ZICE JEHOVA CĂ EU SUNT DUMNEZEU! ISAIA 43:12

TRĂIM SUB HAR ȘI NU SUB LEGE

„Pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har”. — Rom. 6 : 14.

IEHOVA este „Dumnezeu al oricărui har” și în același timp Dumnezeu al legii și al ordinii. Este bine pentru noi creaturile umane că aceasta este așa. Pe când El susține legea Sa perfectă, El este de asemenea destul de inteligent ca să elaboreze o cale dreaptă spre a arăta har sau favoare nemeritată. El ne poate acorda har nouă oamenilor răătăiți, fără violarea justitiei exacte a legii Sale. Harul Său nu duce la nelegiuire și nu aruncă vreo reflecție asupra legii Sale, ci mai degrabă o confirmă. Astfel el creează un respect corect pentru legea Sa, mai degrabă decât să încurajeze nelegiuirea.

Legea Sa este teocratică, deoarece ea este legea dată de către singurul Dumnezeu adevărat și viu și ea este stabilă și impusă de către El pentru guvernarea creaturilor Sale. Neceserment, atunci, legea Sa este supremă. Nici un fel de lege pe care vreuna din creaturile Sale ar putea să o facă și să o publice prin permisiunea Sa, nu ar putea avea vreo valoare sau validitate, afară numai dacă ea este în armonie cu legea Sa teocratică. Deoarece El are dreptul și puterea, în calitate de Legiuitor Suprem, Iehova Dumnezeu are dreptul și puterea să revoce, să retragă sau să abroge vreuna din legile Sale. Acestea nu ar putea fi astfel deoarece vreuna din legile Sale ar fi neînțeleptă, imperfectă, nedreaptă și nefolositoare, ci numai pentru că ele sunt făcute numai pentru anumite creaturi, și sunt intenționate numai pentru un timp, până ce scopul lor a fost îndeplinit. Dar aceia care sunt deslegați de sub asemenea legi, nu sunt apoi lăsați să facă exact ceea ce le place. Scopul lor de bine pe mal departe este ocolit.

Anumiți interpreți religioși ai Bibliei pot să tăgăduiască ultimele declarații de mai sus, dar tăgăduirea lor este rea, după cum vom vedea. Unul dintre cei mai mari studenți ai legii teocratice, apostolul Pavel, scrisese creștinilor din Rome: „Voi nu sunteți sub lege, ci sub har”. (Rom. 6 : 14). Creștinilor Evrei în general ei le scrisese: „Astfel, pe deoparte, se desființează orice poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărnicietății ei — căci legea n'a făcut nimic desăvârșit — și pe de altă, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu”. (Evrei 7 : 18, 19). Sau, pusă într-o engleză modernă mai simplă: „O poruncă anterioară este pusă la o parte din cauza slăbiciunii și nefolosinței ei (pentru că legea n'a făcut nimic desăvârșit), și apoi este introdusă o speranță mai bună, prin mijlocirea căreia noi putem să ne apropiem de Dumnezeu”. — *Moffat*.

Spre a identifica a cărui lege era aceea care era pusă la o parte sau desființată, același student al legii, Pavel, scrisese creștinilor necircumciși dintre păgâni din Efes, zicând: „De aceea voi, cari alădetă erați neamuri din naștere, numiți nelăiați împrejur de către aceia cari sunt lăiați împrejur, și cari sunt

lăiați împrejur în trup de mână omului: aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Christos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legământele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Christos Isus, voi, cari odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Christos. Căci El este pacea noastră, care din doi (Evreu și Păgân) a făcut unul, și a surpat zidul dela mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăsmășia dintre ei, legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuș un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într'un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăsmășia”. (Efeseni 2 : 11—16, *Goodspeed; Moffat; Cornilescu*). Această prevedere că legea lui Iehova era aceea care a fost anulată sau desființată.

⁵ Pavel mărturisește pe mai departe că legea proprie a lui Iehova era aceea care a fost îndepărtată din drum prin mijlocirea propriului Său Fiu Christos Isus. El zice către creștinii nelăiați împrejur dintre păgâni din Colose: „Pe voi, cari erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească nelăiată împrejur, Dumnezeu v'a adus la viață împreună cu El (Christos Isus), după ce ne-a iertat toate greșelele. A șters zapisul cu poruncile lui, care stăteau împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A desbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a leșit birurilor asupra lor prin cruce. Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, cari sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul (substanța, realitatea) este al lui Christos”. (Coloseni 2 : 13—17, *The Emphatic Diaglott*). Nici un singur om nu a șters, anulat sau desființat legea particulară a lui Dumnezeu la care se face referință aici. Ne observând acest punct, față de oamenii acestei zile astfel ca oriodocși, Evreii insistă mai departe în ținerea ei și sunt conduși în parte de către ea.

⁶ Legea teocratică, care a fost pironită pe lemn la moartea lui Christos, era legea mozaică. Se numește „Legea lui Moise” nu pentru că ar fi produsă de el, pentru că Moise nu a făcut așa ceva. Ci pentru că el era acela care a înmănat această lege dela Dumnezeu națiunii lui Israel. El era instrumentul pe care Iehova l-a folosit la scrierea legii și a poruncilor, ordonanțelor și a statutelor, pe cari Dumnezeu l le-a dictat. „Iehova a zis lui Moise: Scrie-ți cuvintele acestora, căci pe temelul acestor cuvinte închei legământ cu tine și cu Israel”. Moise a stat acolo cu Iehova patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N'a mâncat deloc pâine, și n'a băut deloc apă. Și a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci”. (Ex. 34 : 27, 28, *Am. Stan. Ver.*). „Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Christos”. (Ioan 1 : 17). „Să știți dar, fraților,

5. Pentru ce scrie Pavel către Coloseni despre același subiect? și pentru ce Evreii producă mai în încă în mod parțial asemenea lege?
6. Cum este omnia în general asemenea lege desființată? și pentru ce?

1. Pentru ce se creează harul lui Dumnezeu respect potrivit pentru legea Sa, mai degrabă decât să încurajeze nelegiuirea?
2. Ce fel de lege este legea Sa? și pentru ce poate El să revoce, să retragă sau să abroge vreuna din legile Sale?
3. Ce fel de lege este apostolului Pavel sprijinind declarațiunile de mai sus (peste care scrie: „ad”) ?
4. Ce a scris apostolul Pavel către Corineni spre a dovedi a cui lege era aceea care era astfel pusă la o parte sau desființată?

că în El (Isus) vi se vestește iertarea păcaletor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de cari n'ați putut fi iertați prin legea lui Moise". Fapte 13 : 38, 39.

⁷ Niciun cod de legi și statute omenești nu a fost dat vreodată sub asemenea împrejurări minunate ca acela cunoscut cu „Legea lui Moise"; nici chiar legea Chartei Organizațiunii Națiunilor Unite și Statutele Curții de Justiție Internațională, care a fost schițată de către delegații celor cincizeci de națiuni la San Francisco, Calif. În simbol potrivit supremației legii teocratice, „Legea lui Moise" fu dată de pe vârful muntelui Sinai din Arabia. Intreaga națiune căreia îi fu dată, era adunată aproape de poalele muntelui și observă actul inaugurării. Darca de seamă a martorilor oculari ai acestei ocazii este: „A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere, și un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere, și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă. Moise a scos poporul din tabără spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s'au așezat la poalele muntelui. Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul (Iehova) se pogorise pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuplor, și tot muntele se culmura cu putere. Trâmbița răsuna tot mai puternic. Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare". „Tot poporul azea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui, care fumega. La priveliștea aceasta poporul tremura, și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim". Ex. 19 : 16—19 ; 20 : 18, 29.

⁸ În afară de ceea ce Moise și poporul putură să vadă, erau persoanele invizibile, prezente spre a preda legea teocratică. Pentru acest motiv se zicea că Evreii „au primit legea prin dispozițiunea ingerilor". (Fapte 7 : 53). „Și a fost dată prin ingeri, prin mâns unui mijlocitor". (Gal. 3 : 19). Căci, dacă cuvântul vestit prin ingeri s'a dovedit nezduduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire". (Evrei 2 : 2). În astfel de împrejurări nu este de mirat dacă Moise, când se cobori, de pe muntele Sinai cu cele două table ale celor zece porunci, fața sa strălucea de glorie. Ea reflecta gloria Aceluia cu care avuse de-a face. Până ce Moise se întoarse pe vârful muntelui în prezența lui Dumnezeu, el își acoperi fața sa de privirea Israelitilor înspăimântați. „Și copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise, și vedeau că pielea feței lui strălucea; și Moise își punea iarăși măhrama pe față, până ce intra ca să vorbească cu Domnul". (Ex. 34 : 29—35). Legea dată astfel de către Iehova prin Moise, era codul legii legământului sau contractului pe care Iehova îl inaugura acolo cu națiunea lui Israel. Deaceia aranjamentul este numit obișnuit „legământul legii". Deasemenea simpla expresiune „legea" este întrebuițată în Biblie spre a se referi la legământul legii cu Israel.

CE S'A DESFIINTAT

⁹ „Legea" fiind teocratică și fiind dată sub asemenea împrejurări glorioase și inspiratoare de teamă, ar părea să fie perpetuă, veclnică, dincolo de orice

ea fece pe mulți să fie surprinși când sunt informați revocare, eternă întocmai ca și Legiutorul ei. Astfel că asemenea lege a fost desființată și adusă la un sfârșit de către Iehova, și că nici o creatură pe pământ, nici chiar Evreii, nu sunt mai mult sub ea. Anumiți religioniști, de teamă că asemenea desființare a întregului legământ al legii trebuie să producă rele efecte morale, pun înainte un argument propriu al lor. Ei pretind că două legi au fost date Evreilor, (1) Legea lui Dumnezeu, scrisă de către Ei; (2) Legea lui Moise, scrisă de către el. Ei pretind că una era legea morală și cealaltă era legea ceremonială; și că legea ceremonială era aceea care a fost desființată, și nu legea morală așa cum este consemnată în cele zece porunci. Deaceia asemenea religioniști se consideră pe ei înșiși legați să țină porunca a patra întrucât observă o zi de sabați pe săptămână, a șaptea zi, de la apusul soarelui de vineri și până la apusul soarelui sâmbăta.

¹⁰ Ei susțin cu tărie că toți creștinii adevărați trebuie să țină sabați săptămânal, întocmai după cum au făcut Evreii din vechime. Ei pretind că spunând creștinilor: „Pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har", Pavel a înțeles legea ceremonială, nu cele zece porunci care cuprind porunca sabațiului. Ei apelează la faptele lui Isus și la învățăturile lui sânguinoase în ziua sabațiului Evreesc ca o dovadă că creștinii sunt supuși atât poruncii sabațiului cât și restului celor zece porunci. În mod clar, ei cugează că nu este nici o putere de încurajare spre o trăire dreaptă, mai mare decât cele zece porunci. Deaceia ei se tem de ceea ce desființarea celor zece porunci ca o parte integrală a legământului legii, ar putea cauza morții și trăirii evlavioase a creștinilor. Cu toate acestea, temerile lor nu sunt primele de acest fel exprimate. Apostolul Pavel în ziua sa a trebuit să potolească asemenea temeri din partea Evreilor convertiți, care erau partizani ai legii lui Moise. Pavel le arată că temerile și presupunerile lor potrivit întemeiate. Aranjamentul Atotputernicului Dumnezeu al harului și al milei, este mult mai puternic pentru dreptate decât cele zece porunci și cealaltă legi ale legământului Său al legii cu Israel. Vom vedea!

¹¹ Acela cari pledează împotriva desființării legământului legii, citează cuvintele lui Isus: „Să nu credeți că am venit să stric legea sau proorocii: am venit nu să stric ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o toată sau o frântură de slovă din lege, înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mic în Împărăția cerurilor: dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor". (Mat. 5 : 17-19). Spun aceste cuvinte că „legea" nu va fi desființată înainte ca cerul și pământul (organizațiunea văzută și nevăzută a lui Salan) să treacă în nimicire în bătălia Armagedonului, spre a fi urmate de către cerurile noi și pământul nou, pe cari le-a promis Dumnezeu? Nu! Nici nu a spus Isus că cerul și pământul vor trece la sfârșitul lumii numai după ce oricine trăiește

7. Sub ce împrejurări a fost dată „legea lui Moise" și pentru ce?

8. Pentru ce strălucea fața lui Moise? și cum este întrebuițată cădrodita expresiunea „legea"?

9. Pentru ce surprinde desființarea unei asemenea legi pe unii religioniști și cum pledează ei în favoarea lucrii sabațiului săptămânal?

10. Cum explică el „Pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har" și pentru ce temerile lor sunt nepotrivite?

11. Ce fel de curioasă citare are carti obiectează din predica lui Isus de pe munte? și pentru ce trecerea cerului și a pământului nu pledează împotriva desființării legii?

pe pământ păzește cele zece porunci până la ultima iotă sau frântură de slovă.

¹² Ah, spul tu, cu siguranță că Isus prin termenul „lege” a înțeles cele zece porunci, deoarece predica Sa de pe munte s'a referit în două rânduri la porunca a șasea, împotriva uciderii, și la a șaptea, împotriva adulterului. (Mat. 5:21, 27) Da, dar examinează predica complexă de pe munte și observă că Isus s'a mai referit și la alte părți ale legii lui Moise decât la Decalog sau cele zece porunci? El a atras atenția asupra chestiunii aducerii darurilor pentru altar, a acordării unui certificat de despărțenie unei femei imorele, a jurământului, a „ochiului pentru ochiu, și a dintelui pentru dinte”, și a jubirii apropiatului său ca pe sine însuși. Pentru orientare compară Matei 5:23, 24, 31, 33, 38, 43 și Deuteronomul 16:16, 17; 24:1; Numerii 30:2; Exodul 21:23-25; Deuteronomul 19:21; și Leviticul 19:18.

¹³ Această dordește că prin termenul „lege” Isus a înțeles nu numai cele zece porunci, ci tot restul „legii lui Moise”; și că cele zece porunci nu ocupă o poziție detașată de legământul legii. În loc să dea o poziție așadar, că legământul legii, inclusiv Decalogul, era etern ca și cerurile și pământul literere, ce spunea Isus? Aceasta: că legea era tipică și că tipurile și umbrele ei a lucrurilor mai bune viitoare, vor găsi o împlinire în realitățile antitipice. Ele vor fi împlinite până la ultima iotă și frântură de slovă, înainte ce sfârșitul complet va veni asupra lumii lui Satan prin nimicirea „cerurilor” lui demonice și a „pământului” lui politic, comercial și religios. Cu mult înainte ce asemenea ceruri și pământ nelegiuite să fie trecute, tipurile și umbrele „Legii” vor începe să se împlinească, și aceea va însemna că legea cu tipurile ei a fost desființată, pentru a face loc aducerii antitipurilor și realităților prin Christos Isus. Noi suntem acum la sfârșitul lumii, și putem vedea că împlinirea legii începu cu nouăsprezece veacuri înainte. La acel timp legea era desființată întrucât fu pironită pe lemnul pe care Christos Isus muri ca antitipicul „Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. Ioan 1:29.

¹⁴ Era el dollea an al serviciului Său de predicare când Isus rosti predica de pe munte. Prin urmare El vorbea în timp ce „legea” era legată asupra Evreilor. Isus veni, nu să nimicească legea, ci să o aducă la împlinire, începând realitățile antitipice. Cărturarii, Fariseii și Saduceii, prin mijloacele tradițiilor cari călcau poruncile lui Dumnezeu și le făceau fără nici un efect, erau aceia cari nimiceau legea și învățau pe oameni să calce poruncile. Cu toate acestea acei oameni prelindeau a fi cei mai mari observatori ai legii și a fi drepti prin aceasta. Ei susțineau a fi „copiii împărăției”, adică, a fi aspiranți pentru împărăția lui Mesia. În vederea cursului lor călcător de lege, fălărnice, Isus a avertizat pe ascultătorii Săi: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor”. (Mat. 5:20) Asemenea neprihănire trebuie să fie, nu prin finerea legii, ci prin credința în Christos. Ca apostol, Pavel, care era altădată, „în ce privește legea,

Fariseu; cu privire la neprihănirea pe care o da legea, fără prihană”, zicea: „Am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Christos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o da legea, ci aceia care se capătă prin credința în Christos, neprihănirea, pe care o da Dumnezeu, prin credință”. — Fil. 3:5-9.

¹⁵ Deaceea, pe când legământul legii era încă în putere peste Israel, Isus ținea și învăța legea și căuta împlinirea ei. A fi mic sau „cel mai mic în împărăția cerurilor” ca un învățător al călcării legii, nu înseamnă cătuși de puțin a fi în împărăție. Niciun Evreu să nu cugete că pe când legea era astfel în putere, călea spre împărăția cerurilor era prin călcarea și învățarea altora să calce legământul legii. Legea preumbrea realitățile creștine, cari urmează să vie, și așa, dacă o persoană nu era în armonie cu acea lege, nu putea să intre în împărăția cerească. Deaceea, dacă ea călca legea în cea mai mică privință, și învăța pe alții să facă la fel, ea nu va fi cătuși de puțin în împărăție, deoarece ea practică și învață neleguire înaintea lui Dumnezeu. Astfel văzute, cuvintele lui Isus către acei Evrei de sub lege în niciun caz nu au însemnat că aceia din clase „împărăției cerurilor” sunt încă sub „lege” dela moartea lui Isus pe lemn. Nici nu înseamnă că mărimea sau micimea lor să fie măsurată după gradul lor de înțelegere al acelei legi, după crotala Fariseilor. Fapte 15:5.

PERPETUALITATE

¹⁶ Religioniștii cari susțin că legea era în două părți, zic că numai legea ceremonială era desființată, dar că legea morală expusă în cele zece porunci urma să fie perpetuă și pentru vecie. Ei se referă la Exodul 31:16, 17. Aceste versete se referă la porunca a patra din cele zece porunci și zic: „Copiii lui Israel să păzească sabbatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și între copiii lui Israel un semn vecinic: căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S'a odihnit și a răsuflat”.

¹⁷ Totuși, întrebuintarea termenilor *necurmat* și *vecinic* în ce privește sabbatul săptămânal nu poate fi interpretat să însemne că porunca a patra cât și celelalte nouă urmează să continue să se aplice vecinic și deaceea trebuie să se aplice ucenicilor lui Christos. Acele zece porunci nu fuseseră totdeauna în existență pentru oameni, nici chiar pentru Evrei. Moise, mijlocitorul legământului legii cu Israel, spune așa de înțeles. În Deuteronomul 5:6—21 Moise recitează cele zece porunci și atunci, în versetul 22, adaugă: „Acestea sunt cuvintele pe cari le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, din mijlocul focului din nori și din neaură deasă, și le-a spus la toată adunarea voastră, fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de platră, și mi le-a dat”. Dar tocmai înaintea recitării celor zece porunci Moise zice Israelitilor: „Domnul (Iehova) Dumnezeul nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb. Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, cari suntem cu toți vii astăzi aci. Domnul v'a vorbit față în față pe munte

12. La ce se referă „legea” din predica lui Isus? și pentru ce?

13. Ce înseamnă, atunci, călătoria lui Isus din Matei 5:17, 18? și cum vedem noi arătări ale acesteia?

14. În ce privește legea, pentru ce a venit Isus? și pentru ce dreptatea cărturarilor?

15. Faptul că el era altădată, „în ce privește legea,

15. Cum vede numai învățătorul călcător al legii „mic în împărăția cerurilor”? și cum vedeți creștinii așadar încă sub acea lege?

16. Ce argumentează religioniștii păzitori ai sabbatului, cari sunt împotriva desființării, despre cele zece porunci? și cu care scriptură?

17. Postau cele zece porunci totdeauna în existență? și cum dau cuvintele lui Moise răspunsul?

din mijlocul focului*, și a rostit cele zece porunci. (Deut. 5: 1—5) Da, cele zece porunci avură un început, nu cu strămoșii lor, Abraam, Isaac, Iacob, și cei doisprezece fii ai lui Iacob, ci cu Israeliiți care erau vii și prezenți la Muntele Horeb (sau Sinai) când Moise mijloci legământul legii cu ei. De aceea faptul că cele zece porunci fuseseră desființate ar trebui să nu trezească nici o frică și spaimă în noi.

¹⁸ Citește, acum, cele zece porunci. Atunci vei pricepe că ele avură începutul lor cu Moise și tovarășii săi Israeliiți. Ele nu existau pentru Abraam și pentru alți strămoși ai lor. Prima poruncă spune: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. (Ex. 20: 2, 3, *Am. Stan. Ver.*). Acea poruncă nu se aplica lui Abraam, Isaac, Iacob, și cei doisprezece fii ai lui Iacob, deoarece Iehova Dumnezeu niciodată nu i-a scos pe ei din casa robiei din Egipt. Notează, deasemenea, că porunca este anunțată în mod negativ: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. Dumnezeu nu a vorbit astfel în mod negativ lui Abraam, Dumnezeu a vorbit în mod pozitiv lui Abraam, după cum este consemnat la *Genesa 17: 1, 2*: „Când a fost Abraam în vârstă de nouăzecișinouă de ani, Domnul (Iehova) i s'a arătat și i-a zis: Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană. Voi face un legământ între Mine și tine, și te voi înmulți nespun de mult”. (*A.S.V.*) Acest legământ nu era legământul legii, ci legământul abraamic cu privire la Sămânța în care toate familiile pământului urmează să fie binecuvântate.

¹⁹ În ceea ce privește pe Israeliiți de sub Moise, Iehova Dumnezeu pe drept le-a poruncit să nu se închine altor dumnezei afară de El. Pentru ce? Deoarece Iehova îi scosese din sclăvie și moarte din Egipt. Ei îi aparțineau Lui ca popor răscumpărat al Său, și El avea un drept să le poruncească să nu se închine altuia decât Lui singur. *Deut. 7: 6—11*.

²⁰ Porunca a doua este deasemenea anunțată în mod negativ: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. (*Ex. 20: 4—6, A.S.V.*) Nici o asemenea poruncă nu fu dată lui Adam în grădina Edenului împotriva închinării la pește, păsări, și animale sau lcoane ale lor. În schimb, Dumnezeu dădu omului porunca pozitivă: „Creșteți înmulți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și STĂPĂNIȚI PESTE peștii mării, PESTE păsările cerului, și PESTE orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”. (*Gen. 1: 28, 26*) Când omul a pierdut stăpânirea peste creațiunea animală mai joasă, s'a închinat lor și lcoanelor acestora.

²¹ Porunca a treia este deasemenea cuvântată în mod negativ: „Să NU tei în deșert Numele Domnului

Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsiți pe cel ce va lua în deșert numele Lui”. (*Ex. 20: 7, A.S.V.*) Această poruncă este dezvoltată la *Leviticul 19: 12*: „Să nu jurași strâmb pe numele Meu, căci ai necinstea astfel numele Dumnezeului tău, Eu sunt Domnul (Iehova)”. „Dumnezeu făcuse o descoperire specială cu privire la numele Său Israeliiților de sub Moise, anume, că numele Său Iehova înseamnă Dumnezeu scopului, Dumnezeul legământului, Dumnezeul ținerii scopului sau al ținerii legământului. (*Ex. 3: 15 18; 6: 2, 3*) De aceea pentru ea să intre într'un legământ cu Iehova și astfel să devină un popor pentru numele Său, ar fi o responsabilitate serioasă. Dacă ei nu țin legământul lor cu El, ar dezonoara numele Său și l-ar lua în mod fâjaritic și în deșert. Prin urmare ei ar deveni vinovați de un mare păcat înaintea lui Dumnezeu. Aducând rușine asupra numelui lui Dumnezeu prin jurământ strâmb și prin călcarea de legământ este un păcat. Aceasta este contrar a ceea ce Isus a învățat pe ucenicul Său să se roage lui Iehova Dumnezeu: „Sfințească-se numele Tău”. *Mat. 6: 9, Rom. 2: 23, 24*.

²² A patra poruncă este deasemenea pusă în mod negativ: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s'o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, NICI tu, NICI fiul tău, NICI fiica te, NICI robul tău, NICI roaba ta, NICI vită ta, NICI străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Iehova cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S'a odihnit: de aceea o binecuvântat Iehova ziua de odihnă și a sfințit-o”. (*Ex. 20: 3—11, A.S.V.*) În această poruncă nu este spus nimic pozitiv despre celebrarea zilei de sabat prin studierea cuvântului lui Dumnezeu, fie în particular sau în adunări publice, sau prin ascultare de predici sau prin executarea de diferite septe de închinare în ziua a șaptea.

²³ Porunca a cincea este fără negativ: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru că să-ți se lungescă zilele în țara, pe care ți-o dă Iehova, Dumnezeul tău”. (*Ex. 20: 12, A.S.V.*) Apostolul Pavel zice că aceasta este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință. (*Efesenii 6: 2*) Această poruncă nu se aplică strămoșilor Evreilor, dar fiindcă Iehova Dumnezeu nu le dădu în realitate nici o țară. Tatăl și mama lui Abraam erau morți când acesta intră în Canaan. Deasemenea Dumnezeu „din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci l-a făgăduit că l-o va da în stăpânire lui, și semănsei lui după el, măcar că n'avea nici un copil”. (*Fapte 7: 5*) Nepotul lui Abraam Iacob, și cei doisprezece fii ai lui Iacob deasemenea și-au sfârșit zilele lor, nu în pământul promis, ci într'o țară străină care nu era a lor, în Egipt. *Genesa 50*.

²⁴ Celelalte cinci porunci rămase ale Decalogului, toate sunt puse în mod negativ: (6) „Să NU ucizi”, (7) „Să NU preacurvești”, (8) „Să NU furi”, (9) „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”, (10) „Să NU poștești casa aproapelui tău; să NU poștești nevasta aproapelui tău, NICI robul lui, NICI roaba

¹⁸ Pentru ce nu se aplică prima poruncă lui Abraam, Isaac, Iacob, și celor doisprezece fii ai lui Iacob?

¹⁹ Pentru ce are Iehova un drept să poruncească Israeliiților de sub Moise să nu se închine altui dumnezeu ci numai Lui?

²⁰ Cum este exprimată porunca a doua? și pentru ce nu se aplică ea lui Adam în Eden?

²¹ Cum este exprimată porunca a treia? și pentru ce și cum se aplică ea Israeliiților?

²² Cum este exprimată porunca a patra? și ce nu este exprimat în mod pozitiv în legătura cu ea?

²³ Cum este exprimată porunca a cincea? și pentru ce nu se aplică ea de la Adam până la strănepoții săi?

²⁴ Cum sunt puse celelalte cinci porunci? și cum arată ele năsterea iudaică?

lui, NICI boul lui, NICI măgarul lui, NICI vreun alt lucru, care este al aproapelui tău". (Ex. 20 : 13-17) Ele nu sunt porunci pozitive de a iubi pe aproapele sau pe alții, ci sunt porunci împotriva egoismului. Ele arată că asemenea acțiuni și forme de egoism sunt păcate, și astfel de împărțire cunoștința păcatului aceluia cărora cele zece porunci le fură date. Astfel, dar, darea acestor legi lui Israel nu dovedesc sau nu înseamnă că ei erau o națiune justă și dreaptă. „Pentru că nu cei ce aud legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți". Mai degrabă decât a arăta națiunea ca dreaptă și justă din pricina dreptății și justeții legilor lor, asemenea legi o arătară tocmai dimpotrivă. „Știm însă că tot ce spune legea, spune celor ce sunt sub lege, pentru că orice gură să fie estupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele legii, deoarece prin lege vine cunoștința deplină a păcatului". Rom. 3 : 19. 20.

²³ Cele zece porunci fiind rostite pe o asemenea cele negativă, era lămurit că ele fură date unor oameni cari aveau păcat în mădularele lor. Ele erau impuse asupra unui popor care era inclinat spre lucruri nedrepte, oprite prin acele porunci. De aceea oamenii cari încearcă să pună pe creștini sub cele zece porunci și sub restul legii lui Moise, se străduiesc să fie învățători ai legii, fără a pricepe relațiunea creștinilor cu dreptatea. Astfel Pavel remarcă, zicând despre ei : „Ei vor să fie învățători ai legii, și nu știu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc. Noi știm că legea este bună dacă cineva o întrebuințează bine, (sau o aplică aceluia cărora li se potrivește, anume, Evreilor de sub ea; pentru ce?); pentru că știm că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și neșpuși, pentru cei nelegiuși și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomii, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățării sănătoase; potrivit cu evanghelia slavei fericitului Dumnezeu care mi-a fost incredințată mie". (1 Tim. 1 : 7-11). De aceea asemenea legi negative împotriva persoanelor nedrepte de acest fel, nu fură date creștinilor și nici aplicate lor. Creștinii sunt îndreptățiți prin dreptatea lui Christos imputată lor, și au deasemenea Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu incredințată lor. Cu toate acestea în nici un chip nu se poate spune că cele zece porunci nu erau bune și minunate în vremea lor. „Legea lui Iehova este perfectă, și înviorează sufletul". Ps. 19 : 7, A. S. V.

²⁴ Legământul legii nu poate fi luat aparte, astfel ca o parte a lui să poată fi desființată, asemenea părții ceremoniale, și o parte a lui să rămână, asemenea axiziselor părții „morale". Iacob 2 : 10, 11. Iămurește acest punct de vedere când zice : „Căci, cine păzește toată legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis : Să nu preacurvești, a zis și Să nu ucizi. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al legii".

Astfel dar, aplicând acest punct de vedere chestiunii perpetuității celor zece porunci cât și restului legii mozaice, ce putem observa? Aceasta : că dacă porunca a patra cu privire la ziua sabbatului urma să fie „un legământ necurmat" cu Israel și un semn „vecinic", atunci cele zece porunci și întreaga lege mozaică, de fapt, ar urma să fie un legământ necurmat tot atât timp cât și porunca a patra. În mod reciproc, dacă restul legământului era desființat, atunci și porunca a patra urma deasemenea aceeași cale.

²⁵ Exact cât timp înseamnă atunci cuvintele *necurmat* și *vecinic*, așa cum sunt întrebuințate în Exodul 31 : 16, 17 citate mai sus? Nu în eternitate astfel încât să fie peste punctul de desființare. Aceleași cuvinte în ebraică însemnând *necurmat* (*ohlahm*) și *vecinic* (*lo'ohlahm*) sunt folosite cu privire la preoșii evreiască, preoșie care descinse dela fratele lui Moise, Aaron. Spre exemplu, Exodul 40 : 12-16 : „Apoi să aduci pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului întâlnirii, și să-i speli cu apă. Să-l îmbraci pe Aaron cu veșmintele sfinte, să-l ungi, și să-l sfințești ca să-Mi faci slujba de preot, să chemi și pe fiii lui, să-i îmbraci cu tunicile, și să-i ungi cum ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi faci slujba de preoși. În puterea acestei ungeri, ei vor avea *pururea* (*ohlahm*) dreptul preoșiei printre urmașii lor". Deasemenea în ce privește administrarea darului de mâncare, legea zice la Leviticul 6 : 14-23 : „Iată legea darului adus ca jertfă de mâncare :... Toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron să mănânce din ea. Aceasta este o lege *vecinică* (*ohlahm*) pentru urmașii voștri, cu privire la darurile mistuite de foc înaintea DOMNULUI : oricine se va atinge de ele va fi sfințit... Preotul dintre fiii lui Aaron, care este uns în locul lui, să aducă darul acesta ca jertfă de mâncare. Aceasta este o lege *vecinică* (*ohlahm*) înaintea DOMNULUI". (Num. 25 : 13; Lev. 24 : 8, 9; și Lev. 25 : 46, *lo'ohlahm*). Asemenea legi cu privire la preoșie aveau o bază fizică au carnală; adică, preoșii și marele lor preot trebuie să fie descendenții ai lui Aaron după carne.

²⁶ Din uzul biblic al cuvintelor *necurmat*, *pururea*, și *vecinic* în legătură cu preoșia aaronică și îndatoririle lor oficiale, cineva și-ar imagina că acestea vor exista și continua cu putere de-a-lungul întregii eternități. Totuși astăzi preoșia aaronică sau levitică a dispărut și nu mai funcționează mai mult. Mai mult încă, apostolul Pavel explică că Iehova Dumnezeu, care stabili preoșia aaronică sau levitică, o desființă și nu o mai recunosc mai mult după moartea și învierea lui Christos. Christos Isus fu făcut Mare Preot al lui Dumnezeu, nu după o „poruncă carnală" sau o lege care recunosc natura lui Aaron Levitul, ci după o nouă lege a lui Dumnezeu și prin jurământul lui Dumnezeu. Preoșia Sa este prin urmare superioară celei a lui Aaron. Aceasta este de ordinul sau rangul lui Melchisedec, preotul-rege din Salem. Astfel Pavel explică, după cum urmează :

²⁷ „Dacă, dar, desăvârșirea or fi fost cu puțință prin preoșia Levitilor, — căci sub preoșia aceasta a primit poporul legea — ce nevoie mai era să se ri-

23. Din pricina cărui fel de oameni fu dată legea mozaică? și pentru ce au creștinilor?

24. Pentru ce se putea legământul legii să fie luat aparte și desființat în parte și cât de necurmat ar trebui să fie prin urmare porunca a patra?

27. În legătură cu ce altceva sunt întrebuințate cuvintele ebraice „necurmat" și „vecinic"?

28. Din cauza întrebuințării acestor două cuvinte în legătură cu preoșia aaronică sau levitică urma să continue totdeauna? și pentru ce este preoșia lui Christos superioară?

29. Ce a arătat că o schimbare a legii privitoare la preoșie trebuia să aibă loc?

dice un alt preot după rândulala lui Melchisedec, și nu după rândulala lui Aaron? Pentru că, odată schimbată preoția, *trebuta numai decât să albă loc și o schimbare a legii.*

³⁰ „În adevăr Acela (Domnul nostru Isus) despre care sunt zise aceste lucruri, face parte dintr-o altă seminție, din care nimeni n'a slujit altarului. Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție, despre care Moise n'a zis nimic cu privire la preoție. Lucrul acesta se face și mai luminos când vedem ridicându-se, după asemănarea lui Melchisedec, un alt preot, pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare. Fiindcă iată ce se mărlurisește despre El (în Psalmul 110 : 4): *Tu ești preot în veac, după rândulala lui Melchisedec!* Astfel, pe deoparte, se deslințiază aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărniciilor ei — căci legea n'a făcut nimic desăvârșit — și pe de altă, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu. Și fiindcă lucrul acesta nu s'a făcut fără jurământ, — căci, pe când Levitii se făceau preoți fără jurământ, Isus S'a făcut preot prin jurământul Celui ce l-a zis: *Domnul a jurat și nu se va căi: Tu ești preot în veac, după rândulala lui Melchisedec,* — prin chiar faptul acesta. El s'a făcut chezașul unui legământ mai bun (legământul nou). Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedeca să rămână pururea. Dar El (Isus), fiindcă rămâne în veac, are o preoție, care nu poate trece dela unul la altul". Evrei 7 : 11—24, *Goodspeed.*

³¹ „Legea unei porunci carnale” care a făcut pe Aaron și pe fiii lui preoți Levitici, nu era păcătoasă; ea recunoaștea numai natura familiei lui Aaron. Ea nu era împotriva Evreilor nici contrară lor. Nicidecum; pentru că această lege procura jertfele lipice pentru păcatele lor și pentru restatornicirea lor tipică în favoarea lui Dumnezeu. Această lege nu era slabă, nefolositoare, săracă, ineficace, și inutilă în sine; dar slăbiciunea, natura nefolositoare, și ineficacitatea din jurul ei zăcea asupra preoșilor din linia lui Aaron Levitul, slabi, imperfecti, împinși spre păcat, muritori. De aceea, când Christos oferă și prezentă lui Dumnezeu jertfa Sa umană în calitate de Mare Preot al lui Dumnezeu, acea lege de altădată și preoția ei aaronică fu deslințiată. Aceasta înseamnă că vechiul legământ al legii, din care legea preoției era o parte, fu deslințiat. De aceea aceasta înseamnă că cele zece porunci fură deasemenea deslințiate ca o parte integrală din acel vechiu legământ al legii. Întrebuintarea cuvântului ebraic *ohlám* tradus *recurmat, pururea, și vecinic*, în legătură cu porunca a patra, cu privire la sabbatul săptămânii, nu pledează împotriva deslințierii acestuia mai mult decât împotriva deslințierii preoției levitice. *Ohlám* (dela *ahlám*, a înfășura, a ascunde, sau a tăinui) simplu înseamnă *timp nedefinit sau nesigur*, fie eternitate sau un limitat spațiu de timp a cărui limită este tănuită omului și necunoscută omului în mod absolut. Ceeace face preoția lui Christos vecnică, este aceea că are viață nemuritoare.

SPIRIT ACORDAT DIN MILA LUI DUMNEZEU

³² Fie ca să cugălăm, totuși, că legământul legii cu cele zece porunci ale sale, fu pus la o parte fără ca ceva să-i la locul în viețile și conduita poporului consacrat al lui Iehova. Activând ca Mare Preot al lui Dumnezeu în aducerea jertfei Sale umane pentru păcate, Isus Christos deveni deasemenea Mijlocitorul unui nou legământ, a unui „legământ mai bun” după cum este comparat cu vechiul legământ mozaic al legii. Acel legământ vechiu cu cele zece porunci ale sale scrise pe table de piatră, nu făcu. națiunea iudaică perfectă sau dreaptă. Totuși, sub legământul nou creștinii sunt făcuți drepti sau îndreptățiți prin Mijlocitorul Christos Isus. Jertfa Sa asupra cărcia se bazează acest nou legământ în realitate înănuște sau șterge păcatele înainte lui Dumnezeu. (Evrei 9 : 15—17 ; 8 : 6—13). Dacă Evreii ar fi păzit vechiul legământ, ei ar fi devenit „comoră proprie” a lui Iehova, „Impărăția Sa de preoți, și c națiune sfântă”. (Ex. 19 : 6). Acum legământul nou este noul contract sau convenție prin care El ia alăt între națiunile păgâne cât și din națiunea iudaică un „popor pentru numele Său”. — Fapte 15 : 14.

³³ În paragraful 7 atențiunea noastră a fost atrasă asupra slavei cu care vechiul legământ al legii fu inaugurat de către Moise mijlocitorul lui. Dar deasemenea slavă nu garantează că legământul cu cele zece porunci săpate pe table de piatră nu ar trece la un oarecare timp nedefinit și necunoscut alunei. Slavă care a asistat acel legământ, era o slavă trecătoare. Dar legământul nou are un Mijlocitor mai bun, o jertfă mai bună, și putere pentru dreptate, care este mai puternică decât cele zece porunci săpate în literele pietrei. Acesta are o glorie care niciodată nu va veștezi. Puterea sa pentru dreptate este spiritul lui Dumnezeu. Acea forță activă face viu, pe când manuscrisul vechiului legământ al legii arată pe Israelii ca călcători de legământ, păcătoși, și-l sorti la moarte. Creștinii consacrați, cari sunt sub acest nou legământ, sunt făcuți slujitori și servi ai lui. Ei primesc calificațiunile lor pentru acest serviciu, nu dela vreun seminar religios-teologic, ci dela Iehova Dumnezeu și prin Christos Isus. În mod indiscutabil, arătând că legământul legii, cu cele zece porunci săpate pe piatră, scrise de degetul lui Dumnezeu, fu deslințiat și înlocuit prin noul legământ cu spiritul lui dător de viață, Pavel scrie:

³⁴ „Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine dela Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori al unui legământ nou, nu al slovei, ci al spiritului; căci slova omoară, dar spiritul dă viață. Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în piatră, era cu atâtă slavă încât copiii lui Israel nu puteau să-și pironească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n'ar fi cu slavă mai degrabă slujba Spiritului? Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihăntre? În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămânea în slavă ce este netrecător”!

30. Pentru ce era necesar un nou aranjament de preoție pentru Isus? și pentru ce este suficient El singur, în locul a numeroși preoți?
31. a) Pentru ce era „legea unei porunci pământești” împotriva Evreilor? dar în ce era această slabă și nefolositoare? b) Pentru ce, alunei, expresia *recurmat* în cece privește porunca a patra nu pledează împotriva deslințierii ei?

32. La creștin ce la locul vechiului legământ al legii? cum al pentru: scop?
33, 34. Cum este slavă noului legământ mai mare decât aceea a vechiului legământ al legii? și cine sunt slujitorii lui?

Apoi Pavel arată că puterea neprilhanții sub legământul nou nu sunt cele zece porunci, ci este spiritul lui Dumnezeu care transformă spre o asemănare evlavioasă. Pavel zice: „(Domnul înseamnă Spiritul, și oriunde este spiritul Domnului, acolo este libertate). Noi toți privim cu fețe descoperite, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin spiritul Domnului”. — 2 Cor. 3: 5—18, Moffat; *The Emphatic Diaglott*.

5 Din acel punct de vedere putem aprecia forța

declarației de mai departe a lui Pavel: „Dacă sunteți călăuziți de spirit, nu sunteți sub lege”. (Gal. 5: 18). Creștinii sunt aceia care sunt conduși de spirit sau de forța activă a lui Dumnezeu în armonie cu cuvântul Său sfânt. Acest fapt dovedește că ei nu sunt sub vechiul legământ al legii cu cele zece porunci ale lui, ci sunt sub noul legământ. Sub el ei sunt transformați prin spiritul pe care-l împarte harul lui Dumnezeu în legătură cu acel legământ nou. Pentru mai multă cunoștință despre această chestiune vitală, cititorii noștri sunt îndrumați în articolul următor.

(Watchtower din 1 Noiembrie 1945).

23. Cum descrie Pavel starea pastorei creștinași pentru neprilhanța sub legământul nou?

24. De ce sunt condăniți creștinii? și, prin armare, pentru ce au stat ei sub lege?

LUME DREAPTĂ FĂRĂ CELE ZECE PORUNCI

POTI tu să-ți imaginezi o lume nouă fără cele zece porunci? Părerea sinceră a unui astfel de lucru ar îngrozi pe mulți religioși drepți în sine, ca și când aceasta ar însemna că toată moralitatea ar fi spulherată de vânt. Totuși întrebi tu, cum ar fi o lume dreaptă fără cele zece porunci spre a o fi dreaptă? Cum poate ea fi mai bună decât „această prezentă lume rea”? Firește, această lume nu observă cele zece porunci; de fapt, lumea în general nu fu niciodată supusă celor zece porunci. Dar singura absență a Decalogului, așa cum sunt numite acele porunci, nu este responsabilă pentru nelegiuirea lumii. Singura prezență și cunoștință populară a Decalogului nu ar opri lumea să fie păcătoasă. Tocmai am amintit că cele zece porunci erau o parte a codului legii pe care Dumnezeu îl dădu Evreilor prin Moise. Simpla recitare și publicare a acelui cod al legii către Evrei nu-i făcea drepți sau să-i oprească dela păcat și neleguire împotriva lui Dumnezeu. Auzirea poruncilor lui Dumnezeu, declarate la muntele Sinai, nu-i îndepărtează pe Evrei dela nivelul păcătos al restului lumii și să-i transforme într-o națiune dreaptă. „Pentru că nu cei ce aud legea, sunt neprilhanți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprilhanți”. Rom. 2: 13.

2 Evrei fuseseră nouă sute de ani sub acel cod al legii, când Iehova Dumnezeu zise prin profetul Său Ezechiel: „Și i-am scos astfel din țara Egiptului și i-am dus în pustie. Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele, pe care trebuie să le împlinească omul (și nu numai să le audă), ca să trăiască prin ele. Le-am dat și sabalele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Iehova Dumnezeu”. (Ezechiel 20: 10-12, A. S. V.) În locul executării dreptului cod al legii lui Dumnezeu, inclusiv cele zece porunci, Evreii se răsculară împotriva Lui și a legii Sale, și imitară lumea păgână de primprejurul lor. Dumnezeu îl avertiză că, pentru călcarea legământului Său al legii, El îi va da pe mâna dușmanilor lor păgâni. Dar Evreii nu se lăsară avertizați. „De aceea”, zice Iehova Dumnezeu, „le-am dat și legi care nu erau bune, și porunci prin care nu puteau să trăiască. I-am spurcat prin darurile

lor de mâncare, când treceau prin loc pe toți întâi lor născuți; am vrut să-i pedepsesc astfel, și să le arăt că Eu sunt DOMNUL (Iehova)”. (Ezechiel 20: 25, 26) Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu le dădu o lege ceremonială care nu era bună. Toate legile lui Dumnezeu sunt bune, și fazele ceremoniale ale legii Sale sunt declarate a fi „umbre a bunurilor viitoare”. Evrei 10: 1.

3 Dar ce face Dumnezeu a înțeles aici, era că, după persistența Evreilor în neascultarea legii Sale (nu tocmai cele zece porunci), El îi lăsa să meargă pe calea lor proprie. El i-a predat legiilor și judecărilor păgânilor, cari nu erau bune și prin păzirea cărora ei nu puteau câștiga viață. Psalmul 81: 11, 12 declară: „Dar poporul Meu n'a ascultat glasul Meu, israel nu M'a ascultat. Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor, și au urmat sfaturile lor”. Și apostolul Pavel scrie: „De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poștele inimilor lor, . . . Dumnezeu i-a lăsat în voia unor palimi: . . . Fiindcă n'au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestimate, ca să facă lucruri neîngăduite”. (Rom. 1: 24-28) Astfel cele zece porunci nu transformară pe Evrei într-o națiune dreaptă. Decalogul singur nu poate produce o lume dreaptă, în ciuda dreptății Decalogului.

4 Că noua lume promisă a lui Dumnezeu poate fi dreaptă fără restabilirea celor zece porunci, este demonstrat de către urmașii credincioși ai lui Christos. Zicem „restabilirea” celor zece porunci, deoarece Biblia arată lămurit că vechiul legământ al legii cu Evreii, inclusiv Decalogul, era pus la o parte din cale în virtutea morții lui Christos pe lemn, (Vezi Efeseni 2: 11-18 și Coloseni 2: 13-17; și articolul precedent, paragr. 4, 5). De aceea asemenea urmași ai lui Christos nu sunt sub legământul legii și Decalogul lui. Totuși, dreptatea lor înaintea lui Dumnezeu este un fapt. El nu se străduiește să fie drept înaintea lui Dumnezeu prin facerea de fapte ale acelui vechiu legământ al legii. Ei acceptă cuvântul lui Dumnezeu, anume: „Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprilhanț, prin faptele legii, ci numai prin credința în Isus Christos, am crezut și noi în Christos Isus, ca să fim

1. Cum știm noi că singur prezenta și cunoștința populară a celor zece porunci nu ar face omul drept?

2. După Ezechiel (20: 25, 26) pentru ce dădu Dumnezeu Evreilor „legi care nu erau bune”? și pentru ce au se referă aceasta la legea ceremonială?

3. Ce înseamnă, atunci, cuvântul lui Dumnezeu prin Ezechiel? și pentru ce nu ar produce Decalogul o lume dreaptă?

4. Cum demonstrează creștinii că noua lume promisă a lui Dumnezeu poate fi dreaptă fără restabilirea celor zece porunci?

socotii neprihăniți prin credința în Christos, iar nu prin faptele legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele legii". „Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin lege, este învedere!; căci, *Cel neprihănit prin credință va trăi*. Însă legea nu se înlocuiește pe credință; ci ea zice: *Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele*. Christos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi, — fiindcă este scris: Blestemat e oricine este atârnat de lemn". (Gal. 2:16; 3:11-13) Da, deși nu sunt sub poruncile, ordonanțele și legile vechiului legământ al legii, adevărații creștini nu urmează o cale a păcatului, asemănătoare lumii și națiunilor ei.

³ Acestor creștini cari sunt sub noul legământ al lui Dumnezeu prin Christos Isus, Pavel le scrie, zicând: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har". (Rom. 6:14) Toată omenirea este „moartă în greșeli și păcate" și călătorește acum cu un pas grăbit spre nimicire în bătălia Armagedonului. Și totuși acești creștini nu lasă ca păcatul să aibă stăpânire peste ei, deși ei nu sunt sub lege ci sub harul sau favoarea lui Dumnezeu prin Christos. Mulți religioniști insistă că aci expresiunea „nu sub lege" înseamnă nu sub pedeapsa legii.

⁶ Ei argumentează că legea aci înseamnă cele zece porunci sau „legea morală a lui Dumnezeu", așa cum o numesc ei. Ei zic că creștinii sunt tot atât de mult supuși celor zece porunci, cât erau și Evreii, dar că creștinii vin sub lege atunci când o calcă și nu sunt sub lege atât timp cât o păstrează. Dar un asemenea argument nu este de acord cu restul Scripturilor. Galateni 4:4 zice: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut SUB LEGE". După argumentul religioniștilor, aceasta ar însemna că Isus era un călcător al legii lui Dumnezeu și era sub penalitățile ei; pe când Isus susținea că El nu a venit să nimicească legea, ci să o împlinească. În nici un chip nu era moral față de Isus să fie sub lege. El era supus ei din pricina faptului că era născut de către o Evreică. Astfel El a păstrat legământul legii, și a lucrat și încă lucrează la îndeplinirea lucrurilor bune, pe cari ea le preumbrește.

⁷ Creștinii sunt sub harul sau bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. El este exprimat față de ei, întrucât li se impută dreptatea, ceea ce are drept rezultat îndreptățirea lor prin Christos. Asemenea dreptate nu este meritată de către ei prin faptele vechiului legământ al legii, ci este darul grațios al lui Dumnezeu față de ei, prin credința în jertfa Fiului Său. Deaceia s'a zis că ei nu sunt sub lege, ci sub har: „pentru că, odată socotii neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitorii al vieții vecinice". (Tit. 3:7) Apostolul Pavel ilustrează libertatea de care moștenitorul creștin al Împărăției lui Dumnezeu se bucură față de vechiul legământ al legii printr'o ilustrațiune a unui bărbat Evreu și soția sa. La Romani 7:1-6, el scrie:

⁸ „Nu știți fraților, — căci vorbesc unor oameni cari cunosc legea — că legea are putere asupra

omului câtă vreme trăiește el? Căci iemeia măritată este legată de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-l moare bărbatul, este deslegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-l moare bărbatul, este deslegată de lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul. Tot astfel, frații mei prin trupul lui Christos, și voi ați murit în ce privește legea, cu să fiți al altuia, adică al Celui ce a înviat din morți; (Christos Isus) și uceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu. Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, palimile (pasiunile) păcatelor, așăfate de lege, lucrău în mânduirele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum, am fost izbăviți de lege, și suntem morți față de legea aceasta, care ne ținea robi, pentru că să slujim lui Dumnezeu într'o înțelegere a spiritului, iar nu după vechea slovă (a vechiului legământ al legii)".

⁹ Că „legea" avută în vedere aci este legământul legii, inclusiv cele zece porunci, este dovedit prin cuvintele următoare ale lui Pavel, anume: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nici de cum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin lege. De pildă, n'ași fi cunoscut pofta, dacă legea nu mi-ar fi spus: Să nu poftesti (a zecea poruncă): Apoi păcatul a luat prilejul, și a făcut să se nască în mine prin poruncă tot felul de pofte; căci fără lege, păcatul este mort. Odiioară, fiindcă eram fără lege, trăiam; dar când a venit porunca, (prin legământul legii lui Dumnezeu prin Moise), păcatul a înviat, și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viață, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m'a amăgit, și prin însăși, porunca acensie m'a lovit cu moartea. Așa că legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună. Atunci un lucru hun mi-a dat moarte? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr'un lucru bun, pentru că păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se supune de aceeași poruncă. Știm, în adevăr, că legea este spirituală; dar eu sunt pământesc, vândul rob păcatului". Rom. 7:7-14, *Am. Stan. Ver.*

¹⁰ Pe scurt, ceea ce zice apostolul în cuvintele citate mai sus, este aceasta: După legea lui Dumnezeu prin Moise, moartea unui bărbat a deslegat pe femeie sa de legătura ei cu el, așa că ea putea să se mărite după altul fără a deveni o preacurvă și fără să calce porunca a șaptea. Din pricina morții bărbatului nu mai era legată de femeie. Dumnezeu pironi legământul legii pe lemnul pe care Christos Isus, Fiul Său, muri. (Col. 2:13, 14) Acel legământ al legii ne condamnase și deaceia era împotriva noastră întrucât ne arăta a fi păcătoși. Dar accia cari au lucrat din îngrijirea grațioasă a lui Dumnezeu prin Christos pentru ștergerea păcatelor, au murit față de acest legământ al legii. Murind astfel față de el, acești credincioși fură îndreptățiți de lucrurile peniru cari legământul legii li condamnă și fură liberi să se căsătorească sau să se unească cu Christos, ca membri al corpului sau comunității Sale; fără îndoială nu cu un Christos mort (pentru că El fu sculat din morți la viață cerească); ci cu un Christos viu. Astfel ei trăiesc prin unirea cu El și produc fructele dreptății. Legea, prin poruncile ei negative (Să nu . . .) împotrivo-

5. Desi nu sunt sub lege, pentru ca lasă creștinii ca păcatul să stăpânească asupra lor, asemănător lumii vechi?

6. Pentru argumentul religioștilor despre faptul de a „nu fi sub lege" nu este de acord cu Galateni 4:4?

7. Cum este demonstrat că creștinii sunt sub har și nu sub lege?

8. Cum se potrivește creștinii ilustrațiunea lui Pavel despre bărbatul Evreu și soția sa?

9. 10 a) Cum știm noi ce se înțelege prin expresiunea „lege" din ilustrațiunea lui Pavel? b) Cum au fost eliberați creștinii de acea lege, spre a servi după un spirit nou?

comiterii păcatului, așfășe pastunile trupului pentru păcat, păcat care lucrează spre moarte. Dar acum că legământul legii muri și fu desființat, care odinioară ținea pe Evrei sub el, toți cei ce cred în Christos sunt liberați de el și servesc pe Dumnezeu, nu după litera aceluia legământ vechiu, ci după un spirit nou dat lor ce către Dumnezeu.

¹¹ Deoarece legământul legii nu a produs dreptate în neștiința iudaică, aceea nu înseamnă că legea era păcătoasă. Mai degrabă, că legea făcu pe Evrei conștienți de ceea ce este păcat, și poruncile legii sunt sfinte, drepte și bune. Pavel era un descendent după carne el lui Abraam, căruia Dumnezeu îi zise: „În sâmbanța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”. (Gen. 22:18) Abraam era prietenul lui Dumnezeu și era îndreptățit în fața lui Dumnezeu din pricina credinței sale. Pe când era încă nenăscut și departe de Abraam, Pavel avea o speranță de viață prin credință. Dar 350 de ani după ce Abraam muri, legământul legii fu adăugat promisiunii divine făcută lui Abraam. Acest legământ al legii făcu să apară în mod clar că descendenții naturali ai lui Abraam, cele douăsprezece triburi ale lui Israel, erau păcătoși și călcători de lege. Pavel era născut sub acest legământ al legii. El nefiind în măsură să se îndreptățească pe sine însuși spre viață prin faptele legământului legii, speranța sa de viață prin el muri.

¹² Evreii, nevăzând scopul temporar al legământului legii, fură înșelați în cugelarea că ei se pot îndreptăți pe ei înșiși prin faptele lui și astfel merită dreptul la viață de la Dumnezeu. Legea fiind sfântă, dreaptă și bună, păcatul era arătat în mod clar în contrast cu ea. Deaceia bunul legământ al legii nu era moartea lui Pavel și a restului Evreilor; ea era păcatul pe care-l comiseră și care aduse pedeapsa păcatului. Legea, fiind dată de către Marele Spirit Iehova, era spirituală, fiind în armonie cu Marele Spirit Iehova. Dar Pavel era exact un om natural sau fizic, carnal, vândal sau predat păcatului. Deaceia cum putea el măsura asemenea lege bună? El nu putea; și așa el se întoarse spre harul lui Dumnezeu prin Christos.

NU ELIBERAT SPRE PURTARE PĂCĂTOASĂ

¹³ Prin urmare, umblând în unire cu Christos cel viu și urmând forța activă sau spiritul lui Dumnezeu, creștinii nu sunt sub condamnarea legământului legii. Ei nu sunt sub legământul legii și cele zece porunci ale lui. Mulți religioși, îngroziiți de acest fapt aspru, întreabă: Cum pot Martorii lui Iehova, cari cred aceasta, să fie reținuți de la păcat fără poruncile constrângătoare ale Decalogului? Nu sunt ei ispitiți să-și dea frâu liber la păcat și neleguire? Apostolul Pavel răspunde la întrebările lor și arată că creștinii adevărați nu îndrăznesc să întrebunțeze în mod egoist libertatea lor în folosul păcatului. Pavel admite că legământul legii făcu păcatul să devină mai aparent și el descoperi, într'un mod special, pe Evreii de sub el, a fi păcătoși. Dar harul lui Dumnezeu era destul de larg spre a primi sub acea responsabilitate specială, chiar și pe acei Evrei călcători de legământ, cu condiția ca ei să creadă în jertfa lui Christos. Notează cum motivează Pavel aceasta, spre a ne lă-

muri, că harul lui Dumnezeu nu este ocaziune pentru cineva să consimă în voie păcatului. Pavel scrie:

¹⁴ „Ba încă și legea a venit (prin Moise) pentruca să se înmulțească greșala; dar unde s'a înmulțit păcatul, acolo harul s'a înmulțit și mai mult; pentruca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, cu să dea viața vecinică, prin Isus Christos, Domnul nostru. Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, cari am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele (pasiunile) lui. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentruca nu sunteți sub lege, ci sub har. Ce urmează de aici? Să păcătuim pentrucă nu mai suntem sub lege ci sub har? Nicidecum. Nu știți că, dacă vă dați robii cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentrucă, după ce ați fost robii ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v'ați făcut robii ai neprihănirii”. — Rom. 5:20, 21; 6:1, 2, 12, 14—18.

¹⁵ Fiind liberi de sub jugul legământului legii și fiind făcuți liberi în Christos, urmașii Săi lucrează sub „legea libertății” și manifestă pe o cale pozitivă iubirea lor de Iehova cu toată mintea, inima, sufletul și puterea lor. Această ei o manifestă intrucă urmează calea dreptății și îndeplinesc serviciul pe care El li-l cere ca Martori ai Săi.

¹⁶ Că „legea libertății” nu înseamnă o concesiune pentru nedreptate, Pavel arată, zicând: „Voi, cari voiți să fiți socoliți neprihăniți prin lege, v'ați despărțit de Christos; ați căzut din har. Căci în Isus Christos nici tălerea împrejur, nici nețaierea împrejur n'au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste. Frașilor, voi ați fost cemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiiți-vă unli altora în dragoste. Căci toată legea se cuprinde într'o singură poruncă: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși... Umblați cârmuiți de spirit, și nu impliniți poftele firii pământești... Dacă sunteți călăuziți de spirit, nu sunteți sub lege. Și faptele firii pământești (legea lui Moise era împotriva astorfel de fapte) sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, pizmele, uciderile, befiile, imbulbările, și alte lucruri asemănătoare ca acestea... cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Roadă spiritului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea po'telor. Împotriva acestor lucruri nu este lege”. (Gal. 5:4, 6, 13—23). Nu există zece porunci împotriva producerii astorfel de fructe ale spiritului lui Dumnezeu. Spiritul Său în poporul Său consacrat este destul de puternic să producă aceste fructe legale ale dreptății, fără cele zece porunci. — Rom. 15:8—10.

11. Cum înțese Pavel odinioară via, și apoi mori?

12. Ce are ceea ce producea moartea la Pavel? și pentruce se pricea el să se mîsoare cu legea?

13. Pentruce nu sunt creștinii sub condamnarea legii? și pentruce au-și dat ei înșiși liber păcatului?

14. a) Pentruce abandă harul lui Dumnezeu? b) Să păcătuiești creștinii pentruca ei să se scut de lege și să se scut de har? și pentruce?

15. Cum înțese el sub „legea libertății”?

16. a) Ce este libertatea la care sunt chemați creștinii? și cum trebuie ea să fie folosită? b) Ce fapte interzic pe cineva de la Împărăție? și împotriva căror roade nu este nici o lege?

¹⁷ Creștinii credincioși mai studiază legământul legii, deoarece fazele legii „sunt o umbră a lucrurilor viitoare” și aceste lucruri viitoare aparțin lui Christos și serviciului și împărăției Sale. Ei recunosc legea ca „având o umbră a lucrurilor bune viitoare” și privesc pe Christos Isus ca „venit în calitate de Mare Preot al bunurilor viitoare”. (Col. 2 : 17; Evrei 10 : 1 ; 9 : 11). Tipurile și umbrele legii sunt o parte importantă a cuvântului lui Dumnezeu, și trebuie să fie studiate de către creștini, schițând în mod corect dinaintea scopurile lui Dumnezeu cu privire la Christosul Său. Întreaga carte a Evreilor este dovadă inspirată a acestui fapt. Pentru acest motiv cei ce nu salută steagul au citat în mod potrivit porunca a doua ca dovadă sprijinitoare a poziției lor. — Luca 24 : 27, 44—48.

¹⁷. Pentru ce vor studia creștinii credincioși vechiul legământ al legii și vor cita porunca a doua ?

¹⁸ Creștinii credincioși îndreptățiți vor fi uniți cu Christos Isus în noile ceruri, care vor governa viitoarea lume nouă a dreptății. Ei nu au fost sub nici un fel de zece porunci, ci sub noul legământ și sub puterea spiritului și harul lui Iehova. Tot așa, însoțitorii lor pământești acum, oamenii de bine, nu sunt sub cele zece porunci; și totuși aceștia abandonează această lume și caută dreptatea lui Dumnezeu și umilința, dacă va fi posibil ca să fie ascunși în ziua mâniei lui Iehova. (Zef. 2 : 3). Deaceia noi putem fi siguri că ceea ce Dumnezeu a realizat acum în cazul acestor creștini îndreptățiți și al „altor oi” de bine considerați ca cerându-li-se dreptate, fără cele zece porunci, El va realiza deasemenea, fără ele, pentru toți oamenii ascultători în lumea nouă, prin harul Său prin Christos, „Sfătuitorul cel minunat”.

¹⁸. Ce ne asigură realizările lui Dumnezeu privitor la creștinii îndreptățiți și la însoțitorii lor de bine cu referire la oamenii în lumea nouă ?

(Watchtower din 1 Noiembrie 1945).

„IEHOVA A DEVENIT REGE”

„*Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești!*” — Apocalips 11 : 17. Rotherham.

— Continuare din numărul trecut —

³² În curând, prin cuvântul lui Dumnezeu și prin împlinirea profețiilor Bibliei, mărețele vești ale Teocrației lui Iehova încep să izbucnească printre copiii Sionului pe pământ, aceia cari erau urmași credincioși ai lui Christos Isus și cari erau chemați să fie împreună moștenitori în Sion. Mare era bucuria și veselia lor, mai ales, de la 1918, spre a afla că Iehova a devenit Rege și că Guvernul Său teocratic a început. Ei se bucurară asemenea „fiicelor lui Iuda”, adică, asemenea cetățivilor tribului lui Iuda care recunosc Sionul sau Ierusalimul ca cetatea lor principală și ca cetatea Regelui Suprem, Iehova Dumnezeu. Aceste „fiice ale lui Iuda” erau toate din tribul regal, din care a fost luat „Leul din seminția lui Iuda”. (Matei 5:35; Apocalips 5:5). Deaceia ele reprezentară grupele locale de pe pământ a rămășiței împreună moștenitorilor lui Christos.

³⁴ Ca și în cazul tipicelor „fiice ale lui Iuda”, cari aveau mulți „străini cari sunt înăuntrul porților tale”, tot așa aceste grupe ale rămășiței unse au acum mulți „străini” antipatici sau persoane binavoitoare consacrate înăuntrul porților lor. Aceștia deasemenea se bucurară cu Sionul și cu „fiicele lui Iuda” la auzirea că domnia lui Iehova ca Suveran universal începuse pe acest pământ. Ei se bucurară învățând despre judecata Sa care aduse timpurile păgânilor la sfârșitul lor în 1914; și deasemenea despre judecata care era executată de atunci prin aruncarea lui Satan și a tuturor oștilor sale de demoni din cer. Sion, „fiicele lui Iuda” și toți acești „străini” se bucurară peste măsură din pricina dreptei judecăți ce a început la casa lui Dumnezeu de când Regele Său veni la templu în 1918; și din pricina dreptelor judecăți a lui Iehova cari au curățit afară doctrinele religioase și practicanții lor din mijlocul organizației Sale vizibile de pe pământ. Ei se bucură că dreptele Sale judecăți au eliberat poporul Său organizat de sub toiagul

politico-religios al puterilor lumesti și i-a făcut îndrăzneț și liber spre a servi pe Marele Teocrat, Iehova. An de an de la 1919 ei au urmat judecățile sau deciziunile Sale drepte spre a aduce organizația Sa vizibilă din ce în ce mai mult în linie cu regula teocratică, pentru că ea să poată fi guvernată de către Iehova Dumnezeu de la cap în jos prin Christos Isus, și nu de la adunările organizației vizibile în sus.

³⁵ Astfel la 2 Octombrie 1944, Martorii consacrați ai lui Iehova, cu bucurie se adunară în adunare generală la Pittsburgh, în conformitate cu vechiul act constitutiv al lui Watch Tower Bible and Tract Society. Aproape 500 de deținători de acțiuni ale Societății erau prezenți personal acolo, afară de mulți alți reprezentanți prin procură; și, în mijlocul aplauzelor altor Martori ai lui Iehova ca spectatori, ei trecură cu unanimitate, practicând șase rezoluțiuni propunând schimbări teocratice în actul constitutiv al Societății. Aceste amendamente propuse actului constitutiv puse numele lui Iehova în el și luă privilegiul de membru în Societate pe baze bănești. Ei aduseră actul constitutiv și administrația Societății atât de mult în linie cu regula teocratică cât este acum posibil în cadrul legii Statului Pennsylvania. Din Mila Marelui Teocrat, aceste amendamente au fost decretate de către curtea specială spre a fi aprobate și potrivite spre a fi înregistrate ca parte a statutului original al Societății. Douăsprezece zile mai târziu ele erau înregistrate și astfel deveniră prevederile legale ale actului constitutiv, la 27 Februarie 1945. În armonie cu acest statut modificat, prima adunare generală anuală sub acesta, a fost ținută în Pittsburgh, Luni 1 Octombrie 1945. Astfel acest serviciu corporațional legal a Martorilor lui Iehova, a purces înaintea în acțiune în adevărata ordine teocratică. La aceasta toți copiii Sionului și toți însoțitorii lor de bine se bucură peste măsură. Aceasta este pentru ei o altă

³³ Cum era această că „fiicele lui Iuda se veseliră” ?

³⁴. Căce s'a bucurat pe pământ cu aceste „fiice ale lui Iuda” ? și din pricina căror judecăți ?

³⁵. De ce schimbări recente și dezvoltări cu privire la Watch Tower Bible and Tract Society se bucură ei ? și pentru ce ?

covadă demnă de ~~amplasă~~ „Iehova a devenit Rege” și că Teocrația guvernază cu judecăți drepte!

³⁶ La toate dovezile înmulțite ale Guvernului teocratic a lui Iehova în ~~apărare~~ față de această sferă pământescă, veseli Martorii lui Iehova zic, în cuvintele psalmistului: „Căci Tu, Doamne, Tu ești Cel Prea Înalt peste tot pământul, Tu ești prea înălțat mai presus de toți dumnezeii”. Ah, da „Tu, Iehova, ești Cel Prea Înalt peste tot pământul, prea înălțat ești Tu peste toți sobii divini (clohim, ingai)”. (Psalmi 97:9, Am. Stan Ver. și Roth, Pss).

INDEMN ~~PARCĂ~~ IUBITORII LUI IEHOVA

³⁷ Discernem noi ~~cu~~ Domnia vecinică a lui Iehova a început în mod definitiv? și Il iubim noi pe El și Impărăția Sa? Atunci numai o singură cale de acțiune este pentru noi acum și în decursul întregii perioade de domnie globală internațională de după războiu. Acea cale a dreptății este marcată în cântarea nouă astfel: „Uriți răul cei ce iubiți pe Domnii. El păzește sufletele credincioșilor Lui, și-i izbăvește din mâna celor răi. Lumina este sămănată pentru cel neprihănit, și bucuria pentru cei cu inima curată. Neprihăniților, bucurați-vă în Domnii, și măriți prin laudele voastre sfințenia Lui!” (Psalmi 97:10-12, Am. Stan. Ver.).

³⁸ Aceia cari iubesc pe Iehova, care este Dumnezeu, nu pot să iubească ceea ce El urăște. Dacă ei au iubit această lume și lucrurile politice, comerciale, și religioase în ea, iubirea lui Iehova Tatăl nu poate fi în ei. (1 Ioan 2:15, 16). Nu importă cât de dreaptă și religioasă poate fi aparența pe care constructorii de după războiu înțepți în felul lumii vor încerca să o dea lumii, ea nu va ademeni pe iubitorii lui Dumnezeu ca să îndepărteze afecțiunile lor dela El spre ea. În loc de a fi expresia politică a voinței lui Dumnezeu, ei știu că organizațiunea internațională de după războiu, care își însușește pentru sine locul sfânt al Teocrației lui Dumnezeu peste pământ, este o urciune a pusturii; și ei nu pot să iubească un lucru rău mai mult decât Dumnezeu. Ei invită pe toate persoanele binevoitoare să fugă dela ea la Impărăția lui Iehova prin Christos Isus. (Matei 24:15-20).

³⁹ Ar fi foarte neplăcut dacă poporul Său consacrat nu ar iubi pe Iehova, văzând cum a ocrotit El sufletele

sau viețile lor până astăzi și promite să facă aceasta și prin catastrofa Armagedonului. El i-a ocrotit eliberându-i de dușmanii politico-religioși în 1919, dar, mult mai recent, eliberându-i de hoardele turbate și violente ale Fascismului, Vaticanismului și Nazismului totalitar, care țâșniră asemenea unui potop în 1939 și amenințară existența Martorilor lui Iehova. Atât timp cât aceștia continuă să-L iubească, și să dovedească aceasta prin păzirea poruncilor Sale mai degrabă decât poruncile omului, El va continua să fie Ocrotitorul lor infailibil, Eliberatorul lor victorios, din puterea celui rău.

⁴⁰ Astfel perspectiva Martorilor lui Iehova este una strălucitoare și veselă. Atât de sigur cât ei încearcă cu inimile lor drepte să se conformeze stindardurilor drepte ale Impărăției teocratice, Ei va semăna lumina și bucurie de-a-lungul cărării lor. Ei vor umbra pe cărarea luminei și a veseliei. Asemenea lucruri le-a sămănat El pentru ei, și acestea trebuie să răsară spre roadă de-a-lungul cărării lor de credincioșie. Aceasta nu înseamnă numai că lumina va lumina înainte pe paginile cuvântului Său, împreună cu veselia ce acestea o aduc. Aceasta înseamnă deasemenea că El va da lumina eliberării din puterea dușmanului, împreună cu veselia ce asemenea eliberare o aduce. „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întunec”. (Psalmi 112:4). Deaceia putem zice: „Nu te bucura de mine, vrășmașă, căci chiar dacă am căzut în puterea ta, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întunec, totuși Iehova este lumina mea!... El mă va scoate la lumină, și voi privi dreptatea Lui (justificarea Lui)”. (Mica 7:8,9, Am. Stan. Ver.). Prin urmare, în Armagedon, lumina de briliant a eliberării vecinice și a veseliei va incununa pe toți iubitorii lui Iehova.

⁴¹ Spre a fi de partea dreptății, noi trebuie să găsim veselia noastră în Iehova. Trebuie să ne bucurăm în serviciul Teocrației Sale sub Regele Sionului, Christos Isus. Nimic nu ar putea, dela sine, să aducă veselie și bucurie mai mare decât faptul că Iehova a început să domnească și că Guvernul Său teocratic va justifica numele Său, ducând lupta până la o victorie dreaptă a chestiunii de discuție a dominației universale. O, atunci, putem noi să ne reținem să dăm mulțumiri „amintirii Lui sfinte”, numelui Său Iehova, continuând a lauda numele Său! Făcând așa, vom avea o parte veselă în cântarea „cântării noi” lui Iehova”.

36. Ce înțeles are în cuvintele psalmistului la asemenea dovezi ale Teocrației?
37, 38. Ce trebuie să urască iubitorii lui Iehova? și ce nu pot ei să iubească în ea, în această perioadă de după războiu?
39. Cum a ocrotit Iehova sufletul sfinților Săi? și i-a eliberat din mâinile celor răi?

40. Cum a fost lumina sămănată pentru cel drept? și cum este ea culesă?
41. Cum citește cel drept bucurie? și dă mulțumiri în „amintirea sfințeniei Sale”?

(Watchtower din 15 Octombrie 1945)

ADUCERE AMINTE DE CREATORUL LUMII NOUI

„Dar adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: 'Nu găsesc nici o plăcere în ei'”. Ecl. 12:1, Amer. Trans.; Rotherham.

IEHOVA posedă vigoare și tărie care niciodată nu se obosește sau ostenește. Pe pământ „slava tinerilor este tăria lor”, dar vigoarea tinereții este nimica în comparație cu aceea a Marelui Creator, Iehova Dumnezeu. (Prov. 20:29). Aceia cari se bizuie pe Creator, primesc

tărie și putere durabile, de acelea pe cari tăria naturală a tinereții nu le pot egala. Acelora cari sunt în indoială despre acest fapt, li se pune întrebarea: „Nu știi? N'ai auzit? Dumnezeul cel vecinic, Iehova a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcăii obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se incred

1. Pentru ce se este înțelept pentru tinerii în fața Creatorului, să se bizuie pe slăbiciunile și tăria lor proprie.

in Iehova își inoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; a-leargă și nu obosesc, umblă, și nu ostènesc". (Isaia 40:28-31, *Am. Stan. Ver.*). Nu este așadar lucrul cel mai inept pentru un tânăr să se bizuie pe tinerețea sa fizică ca pe ceva pe care totdeauna să conteze, nici să cugele că țâria care durează este bazată numai pe prospețimea și vigoarea trupei.

² Tinerii astăzi sunt în mod greoi asediați din toate părțile pentru sprijinul și contribuțiunea serviciului și țâriei lor. Tânărul astăzi este pus în fața celei mai serioase probleme din toată istoria omenirii. Aceasta este așa, pentru că problemele încurcate, arzătoare, și greutăți neprevăzute a perioadei de internaționalism de după războiu sunt înainte. Este așa, pentru că nașturile sunt îndârjite în continuarea marșului lor în perioada de după războiu, spre câmpul de bătălie al Armaghedonului, nume *Armagedon* care se referă la „războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic". (Apoc. 16:14, *Am. Stan. Ver.*). În acel războiu universal al Armaghedonului faptul că o persoană ar avea tinerețe nu-i va fi de niciun folos, nici nu va fi aceasta o garanție că va supraviețui și va rămâne viu în lumea nouă. Tinerețea nu va fi un motiv pentru primirea harului sau privilegiului, dar ce va fi aceasta vom vedea în acest articol. — Ezechiel 9:5, 6.

³ Fără îndoială că tinerețea cu vigoarea și veselia ei, precum și ciudățenia ei cu privire la acest domeniu al omenirii, este grăbită să fie activă și să se exprime spre a găsi o ieșire în viață. Tinerețea își simte țâria și dorește s'o aplice pentru deplina ei satisfacție. Mîntea tânără cere și dorește să adune informațiune. Fiind atât de recent sosită pe pământ, tinerețea dorește să guste din plin viața și să-și adâncească experiențele sale. Cu atâtea mijloace de locomoțiune la îndemână, ea dorește să vadă fața lumii. Nu; tendința naturală a tinereței, sub presiunea lumii prezente, nu este să câștige o deplină cunoștință a marelui Dătător de viață și să-și adâncească cunoștința ei în scopul Său cu privire la crearea omului, nici să-și lărgească experiența sa în legătură cu Creatorul. Cu toată instrucțiunea religioasă pe care aceasta o dobândește astăzi, tendința tinereței în general este să desconsidere pe Creator și să-L scoată afară din viața, inimă și privirea individului. Inmulțirea imensă a delictelor comise de minori, este o dovadă de netăgăduit a acestui fapt, și în mod potrivit cauzază mult necaz.

⁴ Cuvântul de avertizare la *Eclesiastul* 11:9, 10 poate fi de veacuri, dar el niciodată nu era de importanță mai actuală decât astăzi, anume: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată. Gonește orice necaz (sau pricină pentru necaz și supărare viitoare) din inima ta, și depărtează răul din trupul tău; căci zorile vieții (sau, amurgul vieții) sunt trecătoare". (*Amer. Trans.*). Cuvintele de mai sus nu sunt spuse într'un mod sarcastic, ca și când am zice: Du-te înainte, tinere, și asvârle-te în vâltoarea vieții tale, dar adu-ți aminte că va fi o zi de judecată. Ceeace cuvintele înseamnă este că, orice cale ar apuca un tânăr începând din tinerețea sa, spre a-și satisface mîntea, inima și ochii săi, va afecta rezultatul jude-

cății sale înaintea lui Dumnezeu Cel Prea Înalt, Judecătorul Suprem.

⁵ Tinereței în general nu-i place să simtă greutatea responsabilității. Ei nu-i place să se trezească în mod anticipat cu un studiu și examinare despre cele ce vor fi consecințele mergerii pe o anumită cale. Acelaș lucru, tinerețea devine, cu rari excepțiuni, responsabilă pentru ceeace omul va deveni. Adică, calea pe care un băiat și o fată o iau în tinerețe, afectează viitorul lor ca bărbat și femeie. Tinerețea nu poate să scape de responsabilitatea ei, pentru că ea este bazată pe legile cari sunt impregnate adânc în inima și trupul omenesc. De aceea, dacă tânărul viguros, bucuros să trăiască, umblă pe căile alese de o inimă egoistă și cu ochii săi ajințiți asupra scopurilor lumesti, este mărginit să aducă o anumită judecată asupra lui dela Dumnezeu, o judecată nefavorabilă. Pe de altă parte, dacă tânărul sau tânăra, cu recunoștință pentru viață, umblă pe căile unei inimi neegoiste și-și fixează ochii credinței asupra dreptății Lumii Noi, aceasta va aduce o judecată favorabilă ceeace va însemna viață fără sfârșit în dreapta Lumii Noi. O asemenea persoană tânără va evita tinerețea svăpăiată și amurgul vieții trecătoare printr'o cale ră-tăcită care duce la desamăgire. O asemenea persoană nu se va necăji sau supăra cu lucrurile egoiste ale acestei vieți, nici nu-și va trasa pentru sine o cale care cu siguranță că nu-i va aduce decât supărare, necaz, de-siluzie și descurajare în viitor. Ea va pune la o parte și va depărta răul din trup pe când este încă tânără și va continua pe calea care este în armonie cu dreptatea Lumii Noi. În timp ce judecata care-i aduce aceasta dela Dumnezeu este executată, ea nu va resreta feiul cum și-a cheituit tinerețea și amurgul vieții sale. Aceasta pentru ea n'a fost trecătoare!

CUM SĂ SE ADUCĂ AMINTE

⁶ Timpul vieții trebuie răscumpărat. Nu ne permit mijloacele să risipim vreo parte a vieții noastre folosindu-o în zadar și fără niciun rezultat bun. Timpul tinereței este un timp al ocaziei. Recolta pe care vom culege-o mai târziu în viață, este în mare măsură determinată de către ceeace am semănat în tinerețe. Legea lui Dumnezeu se aplică în această chestiune și nu poate fi batjocorită, nu importă cât de științificește: „Ce samănă omul, aceea va și secera. Cine samănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine samănă în spirit, va secera din spirit viață vecinică." (Gal. 6:7, 8). Toată carnea omenească chiar și în timpul tinereței, moare în putrezire. Astfel, dacă un om samănă după pasiunile sale animalice și dorințe carnale, el nu va culege mai mult decât moarte în putrezire la vremea descompunerii trupului carnal. Dar dacă omul cultivă viața sa și plantează în ea ceea ce este în favoarea progresului său spiritual și a bunăstării, el cu siguranță va culege foloase spirituale spre viață vecinică. Iehova Dumnezeu este marele Spirit; și dacă semănăm în El și după plăcerea Sa, atunci cu siguranță că vom primi dela marea Ființă Spirituală răsplata vieții vecinice prin Christos Isus.

⁷ Pentru că să nu cheltuim fără rost lic tinerețea sau energia pe care o avem, numai ca după ani de zile să a-

2. Pentru că este tinerețea acum în fața celei mai serioase probleme din toată istoria omenirii, și fără orice avantaj pentru tinerețe?

3. Ce este astăzi tendința tinereței, cu toată instrucțiunea religioasă și pentru ce?

4. Ce înseamnă cuvintele *Eclesiastului* 11: 9, 10 că te face de a necazului importanță și la timp astăzi?

5. (a) Ce este aceasta de care tinerețea încearcă să scape, dar în zadar? (b) Cum, așa deasă, se va conduce tinerețea care cauză o judecată înaintea lui Dumnezeu?

6. Pentru ce trebuie timpul vieții să fie răscumpărat, mai ales în tinerețe?

7. Ce sînt de *Eclesiastul* 12: 1 împotriva risipirii tinereței și energiei?

jungem să pricepem că aceasta a fost o cale a deșertăciunii și inutilității, Scripturile inspirate ne dau acest sfat sănătos: „Dar adu-ți aminte de Creatorul tău (trădăcerea românească, Făcătorul!) în zilele energiei tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: Nu găsec nici o plăcere ei.” (Ecl. 12:1. *North*). Sau, după cum în mod obișnuit este citat: „Adu-ți aminte acum de Creatorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele, nici nu se apropie anii, când vei zice: Nu găsec plăcere în ei.” — *Auth. Ver.*

Aceasta este bună instrucțiune pentru tineri, dar, negreșit, deasemenea și pentru cei bătrâni. Pentru că cu siguranță că ceea ce este atât de vital și de important de a ne aduce aminte în vremea de aur a tinereții, este vital și important de a ne aduce aminte întotdeauna. Cu trecutul tinereții noastre noi nu vom risca să ne oprim de a ne aduce aminte; dar aducându-ne aminte în tinerețe, ne-am obișnui de a ne aduce aminte în toată viața noastră de mai târziu. Nu numai în timpul tinereții, ci în orice clipă în care ne simțim în energia bună și dispoziții fizice, putem fi puși în cumpănă și înclinăți să uităm. Energia trupească poate să ne facă să ne lăudăm pe tăria fizică și apoi să ne lăudăm cu ea. Deoarece adevăratul izvor al tăriei și al puterii, Dumnezeu, este nevăzut, acesta nu este un motiv să-L desconsiderăm și să ne încredem în tăria omenească de care ne simțim atât de conștienți. „Așa vorbește Iehova: Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cei tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cei ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Iehova, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsec plăcere Eu, zice Iehova.” — Ier. 9:23, 24, *Am. Stan. Ver.*

⁹ Christos Isus deasemenea dădu adevăratul punct de vedere cu privire la tărie, apostolului Pavel, care era sub durere fizică: și Pavel prin ună scriso: „De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru că puterea lui Christos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strămătorări, pentru Christos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.” — 2 Cor. 12:8-10, *Goodspeed*.

¹⁰ Indemnul cu privire la aducerea aminte de Făcătorul nostru, în decursul energiei tinereții noastre, era adresat mai întâi tinerilor și tinerelor națiunii iudaice. Această națiune fiind consacrată lui Dumnezeu și sub relațiune de legământ cu El, acești tineri și tinere, erau născuți într-o specială relațiune cu El, și erau consacrați Lui. Aceasta ne face foarte lămurit faptul că chiar și copiii persoanelor cari sunt creștini consacrați, trebuie să poarte pe Creator în amintirea lor. Dacă ei se străduiesc să-L păstreze în amintire, îl cinstesc iar pentru ei aceasta rezultă în folos.

¹¹ Fără discuție că copilului Isus i se repetase, de către părinții Săi, indemnul de a-și aduce aminte de Creatorul Său în tinerețe. În orice caz, copilul Isus era

un exemplu fidel al aducerii aminte de Iehova Dumnezeu pe când era încă în vârsta fragedă. Când era de doisprezece ani, părinții Săi îl luară cu ei la Ierusalim la celebrarea sărbătorii pastelui. La întoarcerea lor îl pierdură și se întoarseră să-L caute în Ierusalim. După trei zile de vânatoare, îl găsiră în templu, luând parte la discutarea întrebărilor cu învățătorii de acolo. Ca răspuns la întrebarea îngrijorată a mamei Sale, „El le-a zis: „De ce Mă căutați? Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2:49, *Emphatic Diaglott; Rotherham*). Informațiunea câștigată de El acolo în curțile templului Creatorului Său, era o cale foarte profitabilă de aducere aminte și de a învăța să-și aducă aminte despre Tatăl Său. De aici justa lui întrebare: „Cum de ati venit să Mă căutați? Nu știați că Eu trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (*Goodspeed; Am. Stan. Ver.; Moffat; Fenton; Lamsa*). Din timpul lui Isus încoace, templul sau casa Tatălui Său, este comunitatea creștină, ai cărei Cap este Christos Isus. Și acolo, unde membrii acestei comunități se întrunesc, este un bun loc pentru tineri să fie și să-și reamintescă de Creatorul lor.

¹² Samuel, fiul Anei, era altul care era cu atenție față de Făcătorul său în zilele sale tinere; și el nu s'a opus să fie făcut un serv în templul lui Dumnezeu din cea mai fragedă copilărie. Fără îndoială, când el servea în casa Domnului, deschizând ușile acolo, etc., el primea instrucțiune mintală ca un Levit. (1 Samuel 1:22-28; 2:18; 3:1, 15). El și-a umplut mintea sa cu lucruri de amintire, și observa deasemenea și faptele memorabile ale lui Iehova Dumnezeu.

¹³ Iosif era încă unul care-și aducea aminte de ceea ce era foarte important, ca un tânăr; și el era un nimerit tip al lui Christos Isus. Aducerea sa aminte de Creatorul său, era fără îndoială unul dintre valoroasele motive, pentru că tatăl său Iacob îl iubea mai ales mai presus de toți ceilalți copii ai săi. La vârsta de șaptesprezece ani, amintirea lui Iosif de Iehova Dumnezeu fu răsplătită prin trimiterea de visuri profetice pentru el, indicând favoarea excepțională a lui Dumnezeu față de el. Când el fu vândut ca tânăr jos în Egipt, aceasta îl izoliă ca pe un singur închinător al lui Iehova Dumnezeu acolo jos. Totuși, acest tânăr atractiv, nu uită pe Creatorul său. Aducerea sa aminte de Iehova, era tăria sa spre a rezista invitațiunilor să cedeze pasiunilor și să replice în mod ferm ispititoarei: „Cum ași putea eu să iac un rău atât de mare, și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu?”

¹⁴ Deși în mod nedrept aruncat în închisoare pentru integritatea sa, tânărul Iosif nu înceta să-și aducă aminte de Creatorul său. Petrecând câțiva ani din cei peste douăzeci ai săi în închisoarea de stat, aceasta nu-l făcu să se simtă uitat de Iehova Dumnezeu și nici nu-l împinse să uite pe Dumnezeu; dar în al douăzecișioptulea an, doi ani înainte de eliberarea sa din închisoare, el putu să interpreteze visuri semnificative în numele lui Dumnezeu și să zică: „Tălmăcirile sunt ale lui Dumnezeu. Istorisiți-mi dar visul vostru”. Mărturia credincioasă sale aduceri aminte de Creatorul său în tot decursul asprei sale închisori, este găsită în sincera și inocenta

9. Pentru ce este această instrucțiune bună atât pentru cei bătrâni cât și pentru cei tineri?

10. Cum a det Christos Isus lui Pavel punctul de vedere potrivit referitor la tărie?

11. Ce este indemnul adresat copiilor din Eccl. 12:1 mai întâi? și ce face pentru ei foarte lămurit?

11. Ce era ocaziunea unde Isus era un exemplu fidel al aducerii aminte de Creator pe când era încă în vârsta fragedă? și ce are în curțile Sale cu privire la casa lui Dumnezeu?

12. Cum era Samuel un alt exemplu tânăr?

13. Cum era Iosif alt exemplu tânăr?

14. Ce fapte de mai târziu mărturisesc să arate că Iosif își aducea aminte în închisoare?

sa expresiune după eliberarea sa din închisoare, la vârsta de treizeci de ani, spre a sta înaintea puternicului Faraon al Egiptului: „Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon.... Ce a visat Faraon însemnează un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă... înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu, și că Dumnezeu se va grăbi să-l aducă la îndeplinire” — *Genesa, capitolele 37, 39, 40, 41.*

¹⁵ David, păstorul din Betleem, era altul care, în tinerețea sa, era atent, nu spre a scoate pe Dumnezeu din cugetele sale și să se laude cu propria sa tărie fizică. Pe când încă la vârsta de peste zece ani el ucise cu o singură mână un urs și un leu, cari atacaseră oile tatălui său; și când se pregătea să iasă afară pe câmpul de bătălie, să se lupte cu îngrozitorul uriaș Filistean, Goliat, David mărturisi pe Creatorul său înaintea Regelui Saul, zicând „Iehova, care m'a izbăvit din ghiaza leului, și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui Filistean”. Exact așa; scurt după aceea uriașul fizic, un „războinic din tinerețea sa”, căzu ucis înaintea tânărului pe care el îl disprețui și îl blestemă. (1 Sam. 17:32-51, *Am. Stan. Ver.*). Ca un tânăr David arată calitățile unui om după inima lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu îl unse să fie viitorul rege al lui Israel și apoi puse spiritul Său peste el. Deși Diavolul după aceea l-a folosit pe Regele Saul ca să persecute pe David, spre a-l face să uite pe Creatorul său și să se întoarcă la dumnezeii cei falși, David își amintea de Dumnezeu mai cu stăruință decât oricând înainte și a continuat să meargă pe calea dreaptă. Pentru aceasta el fu făcut rege în locul necredinciosului Rege Saul, la vârsta de treizeci de ani.

¹⁶ Ezechia, prințul lui Iuda, era altul care-și reaminti despre Creatorul său în zilele tinereții sale. În consecință domnia sa, care începu când el era de numai în vârstă de douăzecișicinci de ani, era o domnie credincioasă și evlavioasă, care preumbri timpul domniei lui Christos împreună cu Tatăl Său de la 1914 d. Chr. până în bătălia Armagedonului. — 2 Regi, capitolele 18, 19; 2 Cronici, capitolele 29-32.

¹⁷ Iosia, un descendent regal al Regelui Solomon, era un altul care se conformă cuvintelor lui Solomon din *Eclesiastul 12:1*. Iosia începu să domnească ca rege peste Iuda la vârsta de șapte ani. Desvâluind unde fuseseră concentrate cugetele sale în decursul primilor 10 ani ai domniei sale, Iosia în aducerea sa aminte despre Creatorul său, distinse cei optsprezece ani ai vieții sale întrucât repară templul lui Iehova și celebră cea mai mare pască din istoria templului. După aceea tânărul rege curățî afară religia din țara lui Iuda atât pe cât îi fu posibil, ca Iehova Dumnezeu să poată fi în mod principal păstrat în amintire. — 2 Cronici, capitolele 34, 35, 2 Regi 22, 23.

¹⁸ Ieremia, care începu să profetească în al treisprezecilea an al domniei lui Iosia, era un alt tinerel, care-și întoarse inima sa spre Făcătorul cerului și al pământului. Când Iehova trimise cuvântul Său lui Ieremia, probabil în jurul vârstei de treisprezece ani, Dumnezeu zise: „Te făcusem prooroc al neamurilor”. Ieremia zi-

se: „Ah! Doamne, Iehova, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil”. „Dar Iehova mi-a zis: Nu zice: Sunt un copil, căci te vei duce la toți aceia la cari te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap — zice Iehova”. (Ier. 1:4-8; *Am. Stan. Ver.*). Atât timp cât flăcăul Ieremia își reaminti de Iehova, el nu se temu de privirea impozantă a dușmanilor religioși. Indiferent de anii de opoziție religioasă, el nu putea să înceteze de a-și reaminti de Iehova: „Dacă zic: Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în numele Lui: iată că inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot”. — Ier. 20:9, *Am. Stan. Ver.*

¹⁹ Daniel și cei trei însoțitori Evrei ai săi, erau niște flăcăi excepționali cari reținură pe Dumnezeu în cunoștința lor, ca o influență pentru curăție și conduită teocratică, într-o țară de exil controlată de demoni. Fiind în mod princiar „tineri cari nu aveau nici un defect în ei, ci erau frumoși la aparență”, ei surprinseră pe îngrijitorii lor păgâni, întrucât în mod constant refuzau să mănânce din bucatele regale oferite închinătorilor demonilor. Ei fură în mod abundent binecuvântați de către Domnul Dumnezeu pentru conștiințiozitatea lor. Credincioasa lor cale în tinerețe procură o temelie tare pe care să stea sus și să înfrunte pe împărați și să fie aruncați în cuptorul aprins și în groapa leilor, mai degrabă decât să uite pe Dumnezeu și să se închine dumnezeilor creaturii. — Daniel, capitolele 1, 3, 6, *Amer. Trans.*

²⁰ Ioan, fiul preotului Zaharia și al Elisabetei, era încă unul a cărui tinerețe era plină cu amintiri despre Creator. Cu toate că fiind forțat să trăiască în vizuinile pustiei din cauza dușmanilor religioși, „côștîu creștea și se întărea în spirit, și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel”. La vârsta de treizeci de ani începu să boteze și se anunță lui Israel ca înaintemergătorul lui Mesia. În partea a șoua a celui de al trezecilea an al său suferi martiriul. — *Luce 1:80, Amer. Trans.; 9:7-9.*

²¹ În cele din urmă, să menționăm pe Timotei, fiul Eunicei, către care două scrisori prezervate în Biblie fură scrise de către apostolul Pavel. Deoarece Timotei fu făcut un supraveghetor special al unei comunități de creștini și a lucrat ca un reprezentant special al corporației guvernatoare a apostolilor, Pavel scrisse lui Timotei: „Poruncește și învață aceste lucruri. Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o piidă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”. (1 Tim. 4:11, 12, *Am. Stan. Ver.*). Baza pentru această timpurie anticipație a serviciului în biserica apostolică, era amintirea lui Timotei de Făcătorul Său în decursul fragedei sale tinerețe. De aceea Pavel putea scrie lui Timotei: „Tu să rămâi în lucrurile, pe cari le-ai învățat și de cari ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Christos Isus”. — 2 Tim. 3:14, 15.

15. Cum era David un alt exemplu credincios, și cu ce răsplătit?
16. Ce fel de domnie era aceea a Regelui Ezechia, și datorită cărei cât timpuri?
17. Cum s'a conformat Regele Iosia *Eclesiastul 12:1*?
18. Ce era experiența lui Ieremia în tinerețe? și cu ce rezultat după ani de prisecul religioasă?

19. Cum erau Daniel și cei trei prieteni ai săi exemplari în tinerețe? și cu o bază a cărei conduită de mai târziu?
20. Cum era Ioan Botezătorul un exemplu pe mai departe de tinerețe? și cu ce rezultat?
21. Ce era baza pentru stăruința timpurie a lui Timotei în privințele de serviciu în biserică, după cum este mărturisit de către Pavel?

ÎNTOARCERE DE LA TINERȚIE DEȘARTĂ

27. Exemplele istorice de mai sus, ilustrează cece înseamnă amintire de Creator în zilele tinereții omului, și avantajul acesteia după cum acesta apare în anii de mai târziu ai vieții. Anii omereții sunt anii de formare, când omul urmează să fie format pe cale mintală și spirituală; dacă nu astfel, atunci pe cale trupească. Ei sunt cei mai impresionabili ani ai vieții, când memoria este foarte azeră, și când cece este trăvat în misterele minții, nu este repede uitat. Mai mult încă tinerii doresc să trăiască în fericire. Pentru ce, atunci, nu și-ar aminti creația de Creatorul și Dătorul ei de viață, când este tânără? Atunci viața îi stă înainte, nu numai o viață scurtă în decursul acestei prezente lumi reie, ci, poate, viață veșnică în Noua Lume a dreptății, cu condiția ca creatura să facă o precădere dreaptă. Diavolul și organizațiunea sa văzută și nevăzută nu sunt interesați în trăirea omului. **Desi** Diavolul a dus către Eva în Eden: „Hotărât că nu vei muri, dacă vei uita pe Creatorul vostru. Dar Creatorul omenirii este interesat în trăirea creaturilor acultătoare, drepte. Și deoarece Diavolul a pricinuit trarea păcatului și a morții printre oameni, Creatorul a făcut provizie milostivă pentru stergerea morții, a slăbiciunii bătrâneții, și a nelegiuirii de pe pământ, și, încă și mai minunat, pentru recrearea morților din morminte. Pentru ce, atunci, nu și-ar aduce aminte tânărul animal de Creatorul său? .

28. Ar fi egoist a cugeta că începerea amintirii de Creatorul său trebuie să aibă loc când cineva a trecut din epoca tinereții sale și, printr'o providență miloasă, trece în epoca sa matură a bătrâneții. Iehova fiind Creatorul nostru, tot cece noi suntem îi datorăm Lui. Orice, de ce ne bucurăm, îi datorăm Lui, pentru că El este Ziditorul cerului și al pământului, Iehova este Dumnezeu, Creatorul, și noi suntem omul, creatura. Milunata Lume Nouă a dreptății, pe care Biblia o descrie ca pe o „lume fără sfârșit“, a cărei ceruri noi și pământ nou vor rămâne pe vecie, iată, El este Creatorul acesteia. (Isa. 65:17, 18; 66:22). Omul constient ar trebui să dorească, așa dar, să-și amintească de Creatorul tuturor lucrurilor, din zilele tinereții și energiei sale, deoarece Creatorul merită serviciul întregii noastre vieți *acuma*, din timpul de când avem pricepere să îndeplinim ceva serviciu pentru cauza și lauda Sa. El este vrednic de serviciul nostru prezent; când noi putem să-L servim cu energie, în loc să ne reținem până ce trupul nostru omenesc este epuizat de fărle, elasticitatea lui de mișcare este uscată, și anii de existență rămași, într'o lume rea sunt puțini.

27. Pentru ce ar trebui ca crearea să-și amintească de Creator, mai ales în tinerețe?
28. Pentru ce ar fi egoist a cugeta despre iacșatul săucerii aminte de Creator ornei când cineva este înclătat în vârstă?

29. Înclătătorul cu cugetare dreaptă a adorabilului Creator, se teme ca nu cumva să-L piardă din mintea lui. El dorește să intre în serviciul marelui Creditor îndată ce poate, și cu toată energia, priceperea și mijloacele de care dispune, să-L servească restul zilelor sale. Nu importă cât de puțini sau cât de mulți ani poate să fie până la bătălia Armagedonului. Acuma este timpul de aducere aminte și de a servi pe marele Creator al Lumii Noi. Dacă noi îl servim acum, în decursul acestei lumi când omenirea în general nu alege să dea ascultare lui Iehova Dumnezeu, ci, în schimb, zăuce ocară asupra numelui Său, noi avem privilegiul împărtășirii sub Christos Isus la justificarea gloriosului nume al Creatorului!

30. Cari sunt cele mai de seamă perspective ale unui vieți pământestă a cărei tinerețe este cheltuită în deșărțăciune, deoarece nu este cheltuită în aducere aminte de Iehova Dumnezeu? Omul înțelept, sub conducerea inspirată a Creatorului, răspunde: „Da; adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale; până nu vin zilele cele rele, și până nu se apropie anii, când vei zice: nu găsesc plăcere în ei; până nu se întunece soarele, și lumina, luna și stelele, și până nu se întorc norii îndată după ploaie“. (Ecl. 12:1, 2). Nu o asemenea lipsă de plăcere în vreo viață lungă, era simțul bătrânului Simeon, care îmbătrânise în dreptate înaintea Domnului Dumnezeu. Când el luă pe copilul Isus în brațele sale în timpul din Ierusalim, și când a priceput că acesta era Acela prin care Iehova Dumnezeu urmă să aducă mântuirea și eliberarea omeniei. Simeon a cugetat că viața merită să fie trăită. El plin de bucurie binecuvântă pe Dumnezeu și zice: „Acum, Stăpâne, liberează pe robul Tău în pace (prin Christos, Mântuitorul), după cum ai promis, pentru că văzură ochii mei mântuirea pe care ai adus-o pentru toate națiunile, o lumină care să lumineze neamurile, și o slavă pentru poporul Tău Israel!“ — Luca 2:25-32, *Goopspeed*.

31. Experiența bătrânei văduve Ana (sau Hannah), în vârstă de optzecișipatru de ani, o femeie a cărei aducere aminte de Dumnezeu din tinerețea ei, o conduce înainte spre culmea experienței lungi ei vieți, nu erau regretele bătrâneții. „Ea era foarte înaintată în vârstă, și trăise cu bărbatul ei șapte ani după fecioria ei. Rămasă văduvă și fiind în vârstă de optzecișipatru de ani, Ana nu se depărta de templu, și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni. A venit și ea în acelaș ceas, și a început să laude pe Dumnezeu, și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului“. — Luca 2:36-38, *Goodspeed*.

Continuare în numărul viitor

29. Ce este atitudinea înclătătorului cu cugetare dreaptă Creatorului? și pentru ce este ca un timp special de a-L servi?

30. Ce este experiența lui Simeon la bătrânețe, ce în contrast cu Eccl. 12:1, 2?

31. Pentru ce au erau regretele ale bătrâneții experiența bătrânei văduve Ana (sau Hannah) la templu?

Aprobat de cenzura centrală a presei: N°. 1885/1946.